

ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΥΜΠΑΡΑ

Γογγ. Ξενοπούλου.

Ἄποκάτω ἀπ' τὲς ἀψηλὲς καλαμιές τῆς ρεμματιᾶς, καὶ ἐστὴ τρανὴ κουφάλα τοῦ ἀστραποκαμένου πλάτανου τοῦ χωριοῦ, ἀνταμώθηκαν ἡ Ἄννουλα κ' ἡ Λενιώ, οἱ δύο ξαδερφοῦλες καὶ τὰ λέγανε. "Ἐπεστε γλυκὰ ὁ ἥλιος πέρα ἐστὸ βουνό καὶ τὲς χάιδεβε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πυκνὰ κλαριά μὲ κάνα χρυσὸ φιλάκι του, καὶ χρύσωνε τὸ λαγαρό νεράκι τῆς ρεμματιᾶς ἐστὰ πόδια των. Ἄνοιγαν ἐστὴ δροσιά τῆς βραδείας τὰ φυλλάκια των τ' ἀγριολούλουδα ὀλόγουρά των, κ' ἐσκορπούσαν γιὰ χάρι των τὴ γλυκύτερη εὐωδιά των, φτερούγιζαν ἀπὸ ἰτιούλια σὲ ἰτιά κ' ἀπὸ λεῦκα σὲ λεῦκα σύγγεφα ἀπὸ πουλάκια καὶ γλυκοτραγουδοῦσαν τὴν εὐμορφιά των, μὰ τοῦ κάκου ὄλ' αὐτά, οἱ δύο ξαδερφοῦλες ἀπόμειναν τόση ὥρα τόρα μὲ τὴ λύπη ζωγραφημένη βαθεῖα ἐτ' ἀσπροκόκκινα προσωπάκια των.

Συχνά, πυκνὰ ἡ Ἄννουλα, ἡ μικρότερη, μ' ἐκείνα τὰ σκορπισμένα σγουρόμαλλα ἀποκάτω ἀπ τὴ χιονόλευκη μαντήλα τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ μὲ τὰ δύο τὰ ζαφειρένια μάτια βουρκωμένα κ' ἔτοιμα νὰ ξεχυθοῦν σὲ ποτάμι δάκρυα, ἔγερνε τὸ κεφαλάκι τῆς ἐστὸν ὦμο τῆς Λενιώσ καὶ μουρμούριζε μὲ χαριτωμένη λύπη.

— Γιὰ π' τὸν ἀγαπῶ τὸν ἔρρο, τί νὰ κάμω!...

Καὶ κάρφονε τὰ ζαφειρένια ἐκείνα ματάκια μέσα ἐστὸ μαυροδέματο προσωπάκι τῆς Λενιώσ. Κ' ἡ καυμένη ἡ Λενιώ ἔννοιωθε σφάξιμο καὶ μαχαίρωμα ἐστὰ φυλλοκάρδια τῆς καρδιάς, κ' ἔνοιγε τὰ κόκκινα χειλάκια τῆς, καὶ τῆς ἔλεγε μὲ παρηγορητικὴ φωνή, πόλλαιε μέσα τῆς βαθύτατο πόνο.

— Σὰν τὸν ἀγαπᾶς, σοῦπα μιὰ βολά, θὰ τὸν πάρης.

— Ὅθι τὸν πάρω ; . . . κ' ἡ μορφή τῆς ἀστραφτε ὄλη ἀπὸ χαρὰ καὶ γαλήνη ποῦ τόλεγε μοῦνα.

— Ναι, μὰ πῶς νὰ στὸ πῶ, μαρὴ Ἄννουλα, θὰ τὸν πάρης.

— Ὅθι τὸν πάρω ! κ' ὁ πατέρας νὰ τὸν θέλῃ τᾶχα ;. Ἄχ, κόβονται τὰ ἤπατά μου σὰν στο-

χαστῶ πῶς μπορεῖ νὰ μοῦ τὸν πάρη καμμιά ἄλλη.

Καὶ σ' αὐτὰ τὰ λόγια τῆς τὸ μελαχρινὸ πρόσωπο τῆς Λενιώσ ἔδειξε μεγάλο πόνο. Τὸ κεφαλάκι τῆς Ἄννουλας ποῦταν ἀκουμπησμένο ἐπάνω τῆς ἀναταράχθηκε ἀπὸ τὸ καρδιοχτύπι των στηθίων τῆς, τόσο ποῦ ἡ Ἄννουλα τρόμαξε πολὺ.

Γύρισε καὶ τὴν εἶδε κατὰμματα καὶ τῆς εἶπε :
— Μὰ τί ἔχεις κ' ἐσύ Λενιώ ;

Μὰ ὄλ' αὐτὰ διάβηκανε ἐστὴ στιγμὴ. Τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο ποῦ φανέρωσε τόση θλίψη, ξανάγινε πάλε ἤσυχο, τὸ χαμογέλιο ξανάρθε ἐστὰ κοραλλένια ἐκείνα χειλάκια, καὶ τὸ στῆθος τὸ καμπυλωτὸ καὶ τὸ καλοπλασμένο ξανάρχισε τὴν ἤσυχη καὶ ταχιτικὴ ἀναπνοή του.

Χαμογέλασε ἡ λυγερή, χάιδεψε μὲ τὸ μικρὸ χεράκι τῆς τὴν Ἄννουλα, καὶ τῆς εἶπε :

— Ἰώ ; . . . Τί θέλεις νᾶχω ; τίποτε δὲν ἔχω σκέπτομαι μονάχα παιὸν νὰ βάλω νὰ μιλήσῃ τοῦ πατέρα σου γιὰ τὸν λεγάμενο . . . κ' ὕστερα δὰ ποῦ λές, πρῶτα ὁ θεός, θὰ σὰς ἀλλάξω καὶ τὰ στεφάνια μοναχὴ μου.

Καὶ χαμογελοῦσε ἀκόμα τὸ καυμένο τὸ κορίτσι.

Ἄξαφνα ἀκούστηκε ἓνα ποδοβολητὸ ἐστὸν πλανὸ δρόμο, κάτι τι ἄσπρο κάτασπρο πρόβαλε μακρὰ, σκεπασμένο σὲ πυκνὸ κορνιαχτό. Καὶ σὰν κατὰκατσε ὁ κορνιαχτός σὲ λίγο, προσπέρασε ἓνας καθαλλάρης ἀπάνω σ' ἓνα ξεφτεράκι, ἓνας λεθέντης μαυρομούστακος μὲ βελουδένικα σκούφια καὶ χιονάτη φουστανέλλα καμαρωτὰ ἀνεμισμένη ἐστὰ καπούλια τοῦ ψαρή του. Γύρισε μιὰ ματιὰ πρὸς τὲς καλαμιές, χαμογέλασε καὶ διάβηκε ψιλοτραγουδώντας :

Καλησπερίζω δύο φυγές, καὶ δύο κορμιὰ δροσῶτα τέσσαρα χεῖλια κόκκινα, κ' ὄλο καυμὸ γεμάτα . . .

Οἱ ξαδερφοῦλες ἀπόμειναν ἄθελα κ' οἱ δύο μὲ μιὰ φωνὴ ἐστὸ στόμα.

— Ὁ Δ'μητράκης !

Καὶ κυττάχθηκαν κατὰμματα γιὰ πολλὴ ὥρα,

ὅσο ποῦ ἡ Ἀννούλα ἔγειρε πάλε στὸν ὤμο τῆς Λενιώ κ' ἐκλαψε στὰ σωστά τῆς αὐτῆ τῆ φορά. Κ' ἡ σδυσμένη φωνὴ τῆς Λενιώ, πῶκλειε μέσα της βαθύτατο πόνο τὴν ξαναπαρηγόρησε.

— Ἄμ' τί κάνεις ἔτσι κ' ἐσύ, καυμένη Ἀννούλα . . . αἶτε πᾶμε ἀπάνω τόρα . . .

Κ' ἐπήρανε τὸ κοκκινωχώματο μονοπάτι τοῦ χωριοῦ, ὅσο ποῦ χαθήκανε μέσα στὸ πρωτοσκοτίδο . . .

Ὅπως τοῦπε ἡ Λενιώ κ' ἔγινε. Ἡ καρδιά της δὲν βστατοῦσε πειὰ ἄλλο νὰ βλέπῃ τὴ ξαδερφούλα της τοῦ θανάτου. Μίλησε μὲ τρόπο ἕνα βράδου ἀπάνω στὴ πλακωσιὰ τῆς βρύσις, τῆς μάννας — ὅχι τῆς δικῆς της ἢ καυμένη ἢ λυγερή τὴν εἶχε χάσῃ ἀπ' τὴ κούνια της ἀκόμα — μίλησε τῆς μάννας τῆς Ἀννούλας ἕνα βράδου γιὰ τὸν Δ'μητράκη, καὶ ἐστὴν ἀρχὴ ἡ γρηῃ Σωτήραινα σὰν νὰ βαρυγνώμησε. Τὴν εἶχε μοναχική τὴν Ἀννούλα τῆς ἀπ' τὸν γαμπρό δὲν εἶχε κἄνα παράπονο· παιδί μὲ τὰ οὐλά του, χαϊδόπαιδο, ποῦ νὰ τὸ πίνῃς στὸ ποτήρι, λεβέντης ποῦ νὰ τοῦ πέρνης τὸ κεφάλι μιὰ φορά! . . .

— Ἐ, παιδάκι μου, δὲν ἔχομε καιρὸ ἀκόμα.

Κ' ἡ Ἀννούλα σὰν τᾶμαθε αὐτὰ ἔπεσε νὰ πεθάνῃ ἐστὴν ἀγκαλιὰ τῆς ξαδερφούλας της κ' ἐκλαψε κάμποσο ἐκεῖ μέσα. Μὰ τί ὠφελοῦσαν τὰ δάκρυα στὸ μεγάλο ἐκεῖνο καμίνι τῆς καρδούλας της, στὸ καμίνι τὸ φλογερὸ ποῦ τῆς φλογοφαλίδιζε καὶ τῆς κατάναιε τῆς εὐμορφίης της τὸν ἀνθό, καὶ τῆς ὑγειᾶς της τὴ χάρι.

Μονάχα ἡ Λενιώ ἢ δυστυχημένη, μονάχα ἡ ξαδερφούλα της σὰν τὴν κρατοῦσε ἐστὴν ἀγκαλιὰ της, ἀποκάτω ἀπ' τὴν ἀψηλὴν καλαμιὰ τῆς ρεμματιᾶς καὶ στὴ τρανὴ κουφάλα τ' ἀστραποκαμμένου πλάτανου, μονάχα αὐτὴ τῆς σφόγγιζε τὰ ζαφειρένια ματάκια της μὲ τὸ παχουλὸ χερμάκι της καὶ τῆς ἔλεγε πάντα μὲ παρηγορητικὴ φωνὴ πῶκλειε μέσα της βαθύτατο πόνο.

— Σώπα, καυμένη κ' ἐσύ, ἄμ' τί κλαίεις; . . . σοῦ λέω θὰ τὸν πάρῃς, θὰ τὸν πάρῃς καὶ θὰ σᾶς ἀλλάξω τὰ στεφάνια μοναχὴ μου . . .

Κ' ἡ Ἀννούλα ἀνοίγε πειὸ μεγάλα τὰ μάτια της, τὴν κυττοῦσε καλὰ, κ' ἀκουμπησμένη στὸν ὤμο τῆς, κούναγε τὴ ξανθὴ κεφαλὴ τῆς καὶ τῆς ἔλεγε.

— Θὰ τὸν πάρω; . . . θὰ τὸν πάρω; . . .

Κ' ἔτσι σὰν τὴν εἶδαν ὅλοι τὴν Ἀννούλα πῶς δὲν εἶχε πειὰ ζωὴ νὰ ζήσει, σὰν κατὰλαθε κ' ἡ γρηῃ Σωτήραινα τὸν καυμὸ τὸν μεγάλο τῆς κόρης της ζήτησαν τὸν Δ'μητράκη τὸν λεβέντη, κ' ὅπως τοῦπε ἡ Λενιώ κ' ἔγινε.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπ' τ' ἀρρηθωνίσις τῆς Ἀννούλας κ' ἔφτασε κ' ὁ γάμος. Ἀναστατώθηκε τὸ χωριὸ πέρα γιὰ πέρα. Ὅλοι βρέθηκαν στὸ πόδι. Ἡ Λενιώ δὲν μπορούσε νὰ βρῆ τὴν ἡσυχίαν της. Αὐτὴ εἶχε γνοιастή γιὰ ὅλα. Αὐτὴ

γιὰ τὰ γλυκίσματα, τοὺς κοραμιπέδες καὶ τὰς ρεβανές, γιὰ τὰ προικιά τὰ καλοκεντισμένα κ' ὁμομορφοραμμένα, γιὰ τὰ καλέσματα μὲ τὰ γαρουφαλάκια τυλιγμένα σὲ μικρὰ χαρτάκια, ποῦ στάθηκε καλὴ νὰ μὴν ἀφήσῃ λυγερὴ ἀκάλεστη στὸ χωριὸ, γιὰ τὰ χαρίσματα τοῦ γαμπροῦ, γιὰ τὰ στεφάνια, καὶ τὰ νυφικά τῆς Ἀννούλας, γιὰ τὸ στόλισμα τοῦ σπητιοῦ, γιὰ τὰ παιχνίδια καὶ γιὰ τὰ βιολιά, γιὰ τὸ χορὸ καὶ γιὰ τὰ τραγούδια, γιὰ τὰ ψημάκια καὶ γιὰ τὸ μεγάλο τραπέζι, γιὰ χιλιά τόσα πράγματα εἶχε γνοιастή τὸ καυμένο τὸ κορίτσι τόσες μέρες τόρα, μπαινοβγαίνοντας ἐστὸ σπητι, μ' ἀνασκουμπωμένο τῶμορφοφουσανάκι της, καὶ μὲ τὸ γλυκὸ τῆς πρόσωπο ἀχνό, ἀχνό καὶ θλιβερό, τόσο ποῦ τῆς ἔλεγαν ὅλοι κάθε στιγμή.

— Μπᾶ! θὰ μπαϊλήσης, ἀρῆ Λενιώ, παιδί μου! . . . κάμε λίγη ἀνάπαψι . . .

Κ' αὐτὴ χαμογελοῦσε μονάχα καὶ διάβαινε ἐστὴ δουλειὰ της, καὶ φιλοῦσε τὰ γελούμενα ματάκια τῆς ξαδερφούλας της, καὶ τῆς ἔλεγε κάθε φορά σὲ κάθε φίλημα.

— Δὲ σοῦ τοῦπα θὰ τὸν πάρῃς! . . . θὰ τὸν πάρῃς, καὶ θὰ σ' ἀλλάξω τὰ στεφάνια μοναχὴ μου.

Κ' ἔτσι ἦρθε ὦρα, τῆ Κυριακῆ ἀπολείτουργα πῶγινη ὁ γάμος μὲ τοῦ θεοῦ τὸ θέλημα.

Καὶ καμάρωσε ἐστὸ πλάι τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης ἡ γρηῃ Σωτήραινα, σφογγίζοντας μὲ τὸ μαντήλι της τὸν ἱδρωτὰ ποῦ τοὺς ἐπινοιε, σφογγίζοντας κᾶπου, κᾶπου καὶ κᾶνα δικό της δάκρυ. Καὶ χαμογελοῦσαν γύρω μέσα ἐστὴ μεγάλη σάλα τοῦ σπητιοῦ οἱ λυγερὸς κ' οἱ νιοί, κ' ἐκρυφοκαμάρωναν οἱ συγγενεῖς κ' οἱ φίλοι, κ' ἔλαμπαν ἀχνή, ἀχνὴ ἢ ὕψι τῆς Λενιώς, κ' ἔτρεμαν λιγάκι τὰ χερμάκια της τὴν ὦρα ποῦ ἀλλάζε, παραστέκοντας ἐτ' ἀγαπημένο ζευγάρι, τ' ἄσπρα στεφάνια μὲ τὰς μακροῦς καὶ πλατυῖς κορδέλλες των. Καὶ σὰν ἀποτελεῖωσε ὁ γάμος κ' οἱ εὐχές, κ' ἔπεσαν οἱ τουφεκιᾶς οἱ εὐτυχισμένες γιὰ τὸ καλὸ τὸν ἀέρα, κ' ἐριλέφτηκε ὁ ντομνιάς, κ' ἐσθήθηκε ὁ χορὸς ἐστὲς πλαγινὲς κάμαρες ἀπὸ τοὺς νιοὺς καὶ τὰ κορίτσια, ἐστρώθηκε καὶ τὸ τραπέζι τοῦ γάμου. Καὶ σὰν ἐκάτσαν ἐστὴ μεγάλη τάβλα ὀλόγυρα, ὅλοι οἱ συγγενεῖς κ' οἱ καλεσμένοι, ἔκατσε καὶ τ' ἀντρέγγου ἐστὴ κορρή, κ' ἀπάνω ἐστὲς εὐχὲς ἀρχίσανε νὰ τρώνε. Τότε τοὺς φάνηκε πῶς κάποιος ἔλειπε, καὶ γνοιастήκανε γιὰ τὴ κουμπάρα. Τὴν ζήτησαν καὶ δὲν τὴν βρῆκαν.

Τὸ καυμένο τὸ κορίτσι δὲν μπόρεσε νὰ βастάξῃ πειὰ στὸν πόνο ποῦ τὴν ἐσφιγγε· ζεκλέφτηκε ἀπ' ἐκεῖ ποῦ δὲν τὴν χρειάζονταν πειὰ, καὶ μὲ σδυμένη κεφαλή, καὶ μὲ κρυφὸ παράπονο, ἐπῆρε τὸν καθήρορο τοῦ χωριοῦ ραντίζοντας τὸ κοκκινωχώματο μονοπάτι μὲ χοντρά καὶ πικρὰ δάκρυα . . . ΜΗΤΣΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀθηναϊκὴ ἠχώ

Μετὰ τὸν παγετώδη βορρᾶν καὶ τὰς χιόνας, αἱ ὁποῖαι περιέβαλον τὰς Ἀθήνας διὰ λευκοῦ στεφάνου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν βουνῶν, ἀνέτειλαν ἡμέραι γλυκιάται, ἠλιοφώτιστοι, ἐξ ἐκεῖνων τῶν ὁποίων ἡ ὠραιότης καὶ ἡ μαγεῖα ὑπερβαίνει εἰς τὰ κλίματά μας τὰς τετριμμένες τῶν χρονογράφων περιγραφάς. Μόνος ἴσως εἰς Λεκτὸν Δελλὶν, ὁ ἐξῆχος τῶν πανοραμμάτων τῆς φύσεως ζωγράφος, θὰ ἐδύνάτο ν' ἀποδώσῃ εἰς στίχους τὴν αἴγλην ἐκεῖνην τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ, τὴν φωτεινὴν πλήμμυραν τοῦ ἀνεφέλου ἡλίου, τὴν ὄνειρώδη μαρμαρυγὴν τῆς χιόνης, τὴν πλήρη ζωῆς γαλήνην τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας δεσπόζουσι τὰ ἴχνη τῆς παρελθούσης τρικυμίας, καὶ τὸν βαθὺν ἀνασασμὸν τῶν ἐμφύχων, ἐξερχομένων νὰ ζωογονηθῶσιν εἰς τὸ χλιαρὸν ἐκεῖνο καὶ ἡδυπαθὲς τοῦ χειμῶνος λουτρόν.

Μιάς τοιαύτης ἡμέρας ἐπωφελέθη καὶ ἐγὼ διὰ νὰ ἐξέλθω εἰς περίπατον, ῥάθυμον καὶ νωθρὸν περίπατον ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐξ ἐκεῖνων τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ, διότι, τί νὰ σᾶς εἴπω! δὲν αἰσθάνομαι καμμίαν κλίσην πρὸς τοὺς ἀγγλικούς ἐκεῖνους περιπάτους, τοὺς ὁποίους κάμνουν μερικοί, διπλωμένοι εἰς τὰ βαρέα τῶν ἐπανωφόρια καὶ τρέχοντες ὡς ἀτμάμαξαι κατὰ τοῦ βορρᾶ, ὅταν τὸ θερμόμετρον εἶνε κάτω τῶν ὀκτῶ βαθμῶν. Τῆς τοιαύτης γυμναστικῆς, ὅσον καὶ ἂν τὴν συστήνουν ὡς ὑγιεινὴν οἱ ἱατροί, προτιμῶ τὸ θάλασπον τοῦ δωματίου ἢ τῆς πολυανθρώπου αἰθούσης τὴν βεδαρυμένην ἀλλὰ φαιδρὰν ἀτμόσφαιραν καὶ τὸ θέαμα τοῦ ἀνεμοθερομένου τοπίου διὰ τῶν ὕλων τοῦ παραθύρου. Κατὰ τοῦτο δὲ φαίνεται ὅτι ἀκολουθῶ τὴν πλειονοψηφίαν, τὸ πολὺ κοινόν, — διὰ νὰ μεταχειρισθῶ φράσιον φιλοσοφικωτέρων, — διότι ἐν ᾧ ὅσακις ἀποφασίζω νὰ ἐξέλθω μὲ βαρὺ ἐπανωφόριον, ὀλίγους μόνον ἰδιοτρόπους μ' ἐρυθρὰς ῤίνας συναντῶ κατὰ τὴν ἐσπευσμένην μου πορείαν, ἀπεναντίας ὅταν ἐξερχομαι μὲ ἥλιον, ὁ περίπατος, βριθῶν κόσμου παντοειδούς, μοὶ παρέχει τὸ φαιδρότερον θέαμα.

Ὅπως, νομίζω, σᾶς εἶπον καὶ ἄλλην φοράν, ἀγαπῶ τὸν κόσμον αὐτόν. Ὁσὴν ὀλιγωτέρων σχέσιν ἔχω μαζὶ του, ὅσον ὀλιγώτερον ἀναμνησθῶμαι εἰς τὰ πάθη του, εἰς τὰ αἰσθηματά του, εἰς τὰς ἐριδάς του, ὅσον ὀλιγώτερον ἀκολουθῶ τὰς συνηθείας του καὶ τὰς ὀρέξεις του, ζῶν κατὰ τὴν μεμονωμένην ἐκείνην ζωὴν τῶν ἐργαζομένων ὑπεράνω τοῦ ὕλικου συμφέροντος, τόσον περισσότερον μοὶ ἀρέσκει νὰ βλέπω τὸν κόσμον, νὰ τὸν ἐπισκοπῶ, νὰ τὸν περιεργάζομαι, νὰ συγχρωτίζομαι μαζὶ του, νὰ τὸν παρακολουθῶ. Ἀγαπῶ τὰ μέρη τὰ συχναζόμενα' οἱ ἐξοχικαὶ περίπατοι, ἂν εἶνε ἐρημικοί, μοὶ κάμνουν τόρα πληξίν. Ἐπαρηγορήθη πολὺ διὰ τὸ πάθος μου αὐτό, — ὅσον παρηγοροῦνται οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ παραδείγματα τῶν μεγάλων, — ἀναγνώσας κάποτε ὅτι καὶ ὁ Δίνης ἠσθάνετο ἀληθῆ ἡδονήν περιπλανώμενος ἀνά τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου καὶ διαχωνιζόμενος πρὸς τὸ πλῆθος. Διέκρινον ποτὲ ἐν Ἱταλίᾳ καταλήρηθαι ὑπὸ παραδεδεγμένῳ καὶ βασιτανιστικῷ τινος αἰσθηματος, τὸ ὁποῖον ἀπεκάλεσε ἠνοσταλγίαν τῆς ὁδοῦ· δὲν ἐλυτρώθη δ' ἐξ αὐτῆς ἢ ὅταν ἐπέ-

στρεψεν εἰς Λονδίνον καὶ ἐπανελάθε τὰς μακρὰς του ἀνὰ τὸ ἄστυ περιπλανήσεις.

★

Διηυθύνθη πρὸς τὴν Δενδρόστοιχίαν. Εἶνε τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον συναντᾶ τις τὸν περισσότερον κόσμον εἰς τοιαύτας ἡμέρας. Ἐπλησιάζει μεσημβρία. Ἡ μουσικὴ εἶχε παίξει πρὸ τῶν Ἀνακτόρων τὰ τρία καθημερινὰ τεμάχια καὶ ἡ συγκέντρωσις τῶν φιλομουσῶν διεσπάσθη εἰς στοίχους περιπατητῶν καθ' ὅλας τὰς διεθύνσεις. Οἱ περισσότεροι ἠκολούθησαν τὴν λεωφόρον Ἀρκάδας. Ἐμείνα ἔκει' ἕως οὗ ὁ πολὺς κόσμος ἀπῆλθε καὶ δὲν ἀπέμειναν ἢ αἱ παιδαγωγοὶ καὶ αἱ τροφοὶ μὲ τὰ μικρὰ, ἐξ ᾧν ἔδριθε καὶ ὁ κῆπος τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Ἐδῶ τὰ στέλλουν ὡς ἐπιτοπολὺ αἱ φιλόστοργοι αὐτῶν μητέρες νὰ ἀναπνεύσουν ὀλίγον ἀέρα καὶ νὰ πάρουν ὀλίγον ἥλιον, τὰ καυμένα τὰ παιδιά. Τὰ μικρότερα τὰ φέρουν μέσα εἰς τὰ ἀμαξίακ' ἢ ἄλλα τὰ κρατοῦν ἀπλῶς εἰς τὴν ἀγκυλιὰν των' ἄλλα τὰ ὀδηγοῦν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὰ μεγαλειότερα τρέχουν ἐλεύθερα μὲ τοὺς ὀμήλικας φίλους των καὶ ἀδελφούς. Τὰ περισσότερα πέρνουν μαζὶ καὶ τὰ παιχνιδάκια των, στεφάνια, τόπια, κούκλας, ἀρνάκια, συρίτρες, μαστίγια, κωδωνίσκους. Εἶνε κομψά, καλοενδυμένα, μὲ εὐμορφα κάπου-κάπου προσωπίκια, ἀλλὰ ἴσχνὰ σώματα, ἀδύνατα, νεκραὶ παραφυάδες τῆς συγχρόνου ἐκφυλισμένης γενεᾶς, ἐμπνέουσαι πολλὰς ἀνησυχίας διὰ τὸ μέλλον. Τὰ εἶδα ἐκεῖ' ὑποκλίνας' ἀλλὰ δὲν εἰςέρω διὰτ' σήμερον μοὶ ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν καὶ τὰς σκέψεις καὶ ἐστῆθη νὰ τὰ παρατηρήσω καὶ ἤρχισα νὰ συλλογιζώμαι οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι πᾶσα καὶ ποῖα εὐχάριστα πράγματα. Εἶνε τόσῳ φαιδρὰ ἡ ἡλικία αὐτῆ καὶ διαθέτει τόσον εὐφροσύνην τὴν ψυχὴν, ἔστω καὶ ὑπὸ ἐκφυτικῶν ἢ ἀσθενικῶν παιδιῶν ἀντιπροσωπευμένη! . . . Ἀφῆνης ἐξῆγεθῆθη ἐκ τῆς βέμβης μου ἀπὸ ἕν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔδραλλε κραυγὰς γοερὰς. Θὰ ἦτο πενταετὴς ἢ τετραετὴς κοράσιον, μὲ μακρὰν ὀλόξανθον κόμην καὶ λευκὴν πιλίδιον κλειστόν. Ἰστατο πλησίον ἐνὸς θάμνου εἰς τὸν κῆπον ὅπου εἶχεν ἐμπλεγθῆ καὶ πᾶση ἢ κούκλᾳ του καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν πάρῃ. Οἱ σύντροφοί του τὸ εἶχαν ἀφήσει καὶ ἐπροχώρησαν. Δι' αὐτὸ τὸ μικρὸν κοράσιον ἔκλαιε τόσῳ δυνατὰ καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν τῆς νταντάς του. Παρήλθεν ἀριστὴ ὦρα, χωρὶς ἐκείνη νὰ θελήσῃ νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποῖαν ἔκαμνε μετὰ τινος, ἐξαδελφου τῆς βέβιας, καθημένη εἰς ἕν σκαμνίον ὅχι πολὺ μακρὰν. Ἐπὶ τέλους ἐκάμθη ἡ μᾶλλον ἔχασε τὴν ὑπομονήν, ἤγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὸ κοράσιον κραυγάζουσα ἀγρίως!

«Τί θέλεις, βρε σὺ καὶ τσιρίζεις;

— Τὴν κούκλᾳ μου . . . σου . . . σου . . .

— Ποῦ ἐστὴν ὀργὴ πηγῆς καὶ τὴν πέταξες, αἰ; Νάτῃ, σκάσε, πλάνταζε!»

Καὶ ἀναλαβοῦσα τὴν κούκλαν τὴν ἐρριψεν ὀργίλη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς μικρᾶς καὶ ἐκινήθη νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἀλλὰ τὸ κοράσιον δὲν ὑπέφερε, φαίνεται, τὴν προσβολὴν καὶ καταληρθὲν ὑπὸ τοῦ παίσματος ἐκεῖνου, τοῦ τόσου συνήθους εἰς τὴν ἡλικίαν του, ἔπεσε κατὰ γῆς, ἐκλύθη εἰς τὸ γῶμα καὶ ἤρχισα νὰ ἐκβάλλῃ κραυγὰς ἀκόμην γοερωτέρας. Ἐστράφη τότε ἡ ὑπηρέτρια

καί ἰδοῦσα τὸ θέαμα ἐγένετο ἐξαλλος, μακρῶς. Ὁρμησε κατὰ τοῦ παιδιοῦ μὲ ὄβρις, τὸ ἤγειρε, καί τὸ ἐκτύπησε κάμποσον, ἀφίνουσα τὴν βαρεῖάν της χεῖρα νὰ πίπτῃ ὅπου ἐπιπτεν, ἐπὶ τῆς παρειᾶς, ἐπὶ τοῦ αὐχένος, ἐπὶ τῆς ράχως.

— «Νᾶ, νὰ κλαῖς τοῦλάχιστον ἀληθινὰ» εἶπεν ἀσθμαίνουσα καί τὸ ἄρρησε πάλιν κατὰ γῆς νὰ φωνάξῃ καί νὰ ταράξεται, ὡς σεληνιάζομενον, πλησίον τῆς κούκλας τοῦ κατακειμένης ψυχρᾶς καί ἀσυκινῆτου — καί ἐπέστρεψε νὰ συνεχίσῃ τὴν συνομιλίαν της.

Μὴ νομίζετε ὅτι μοῦ ἐπροξένησε μεγάλην ἐκπληξιν ἢ μ' ἐκάμαε νὰ ἐξαναστῶ ἢ σκηνῇ αὐτῇ. "Ὅχι" εἶμαι πλέον συνειθισμένος εἰς τὰ τοιαῦτα — ἀφ' οὗ ἀγαπῶ τὸν κόσμον. Ἡξερῶ πῶς φέρονται συνήθως αἱ γυναῖκες εἰς τὰς ὅσας ὑπὸ διαφόρους τίτλους παραδίδουν τὰ παιδία των αἱ φιλόστοργοι μητέρες νὰναπνεύσουσι ὀλίγον ἄερα καί νὰ πάρουσι ὀλίγον ἥλιον. Ἐτυχε νὰ ἴδῃ πολλάκις καί πῶς τὰ παισίνουσι, καί πῶς τὰ ὀβρίζουσιν, καί πῶς τὰ παραμελοῦσι, καί πῶς τὰ κτυποῦσι, καί πῶς τὰ τραβοῦσι, καί πῶς τὰ ἐκθέτουν. Νεῖαι ἢ γραῖαι, εὐμορροὶ ἢ ἄσχημοι, παραμάναι ἢ νταντάδες, ξένοι ἢ ἐντόπιοι, ὅλοι των ἔχουν τὴν ἴδιαν ἀναλγησίαν καί ἀστοργίαν καί αἱ περισσότερα μαῦρον τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ παιδία, τὰ ὅποια θεωροῦν ὡς τὰ βασιανιστήριά των.

Ὅταν ἐξέρχονται καί ἀπομακρύνονται τοῦ βλέμματος τοῦ κυρίου των, τὸ πράγμα περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζουσιν ὀλιγώτερον ἢ καί διόλου, εἶνε τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον τότε ἐδόθη νὰ φροντίζωσι. Πηγαινόντων, εὕρισκουν τὰς φίλας των ἢ τοὺς φίλους των, ἀρχίζουσιν τὰς φλυαρίας ἢ τὰς σοδαράς των ὁμιλίαις, κατὰ τὸ διάστημα δὲ αὐτὸ κατὰ τὸ ὁποῖον αὐταὶ διαπραγματεύονται, συζητοῦσι ἢ γελοῦσι καί διασκεδάζουσιν, τόσω ἤξεύρουσι τὴν κάμνουν, τί λέγουσι καί τί θέλουσι τὰ παιδία, ὅσον καί αἱ μητέρες των, αἱ ὁποῖαι ἡσυχαι καί ἀμέριμοι κάμνουν ἢ δέχονται ἐπισκέψεις. «Ξένος πόνος ξέγδαγμα» εἶνε παροιμία τὴν ὁποίαν ἠξεύρει ὅλος ὁ κόσμος καί τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται περισσότερο αὐταὶ αἱ γυναῖκες. Διὰ τοῦτο δὲν μοῦ ἔκαμνε ἐκπληξιν ἢ σκηνῇ, ἢ τόσον συνήθης εἰς τοὺς ἀθηναίους περιπάτους. Μ' ἔλυον μόνον καί ἐδωσαν ἄλλη ὦθησιν εἰς τὰς σκέψεις μου, ἐν ᾗ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου... Καί πῶς, δὲν ἔτυχε ποτὲ, ἔλεγα νὰ ἴδωσι παρομοίαν σκηνὴν καί τὰ ὅμοια τῶν μητέρων, δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ συλλάβωσιν ἐπ' αὐτοφῶν τὴν ἀπιστίαν τῶν ὑπερητρίων των καί τῶν παιδαγωγῶν, ὥστε νὰ ἐξακολουθῶσι καί τοὺς ἐμπιστεύονται, ὅτι προσομιλέστερον ἔχουσιν καί εἰς τόσω κρίσιμον ἡλικίαν; Ἡ μήπως γνωρίζουσιν ἢ μαντεύουσιν τὰ συμβαίνοντα αἱ περισσότεραι, ἀλλὰ θυσιάζουσιν ἐν γνώσει τὴν εὐεξίαν, τὴν ὑγείαν καί τὴν χάραν τῶν τέκνων των, χάριν τῆς ἰδίας ἡσυχίας; Ἀλλὰ τότε διατὶ νὰ παραπονῶνται, ὅταν ποτὲ ἀφωπνίζεται καί ἡ στοργή, διὰ τὰ ποτελέσματα, τὰ πολυειδῆ καί λυπηρότατα ἀποτελέσματα τῆς ἐγκαταλείψεως αὐτῆς καί τῆς ἀφροντισίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται μέγα μέρος τῶν φυσικῶν καί ἠθικῶν ἐλλείψεων τῶν τέκνων των;

*

Ὅταν μετ' ὀλίγον διηρχόμην τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, συνήνησεν ἐκεῖ πολλὰς κομψὰς καί ὠραίας κυρίας,

ἐπισκεπτομένης τὰ ἐμπορικά. Ἦσαν φαειραὶ, γελασταὶ, φιλάρεσκοι, χαριεντιζόμεναι μὲ τοὺς ἐμπόρους, οἱ ὅποιοι ἐπληθύνοντο εἰς μειδιάματα τὸ ὑπόλοιπον τῆς τιμῆς, ὅσον εὕρισκοντο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κῆπτωσι χάριν τῶν ὠραίων των πελατρίων. Πόσαι ἐξ αὐτῶν, ἐσυλλογιζόμεναι, ἦσαν μητέρες τῶν παιδίων, τὰ ὅποια τὴν ἴδιαν ἐκείνην ὥραν ἐβασανίζοντο, ἐμαρτύρουν εἰς τὰς χεῖρας τῆς νταντᾶς! καί πόσα θάπεφύοντο ἀτοπήματα ἐν ἀπεφάσιζον νὰ τὰς συνοδεύωσι καί αὐταὶ ὀλίγον εἰς τὸν περίπατον! Γνωρίζω φιλοστόργους μητέρας, αἱ ὁποῖαι τὸ κάμνουν, οὐδέποτε ἢ σπανιώτατα ἀφίνουσαι τὰ τέκνα των μόνον μετὰ τῶν ξένων. Ἀλλ' αὐταὶ ἀποτελοῦσι τὰς ἐξαιρέσεις. Τὸ μέγα μέρος τῶν ἀθίδων μητέρων εἶνε πολὺ προηγμένη εἰς τὸν πολιτισμόν, ὥστε νὰ καταδέχωνται πλέον αἱ ἴδιαι νὰ βγάξουσιν τὰ παιδία των εἰς τὸν περίπατον. Αὐταὶ αἱ μητέρες οὐτε καί τὴν Ἐστίαν, πιστεύω, θὰ ἔχωσι κайрὸν νὰναγινώσκουσιν. Ἀλλ' ἐάν ποτε κατὰ τύχην ἐπιπτον οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐπὶ τῶν γραμμῶν τούτων, ὁ ὑποφαινόμενος θὰ ἐπεθύμει πολὺ νὰ μάθῃ ποῖον θὰ εἶνε τὸ συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον ἐξάγουσιν αὐταὶ ἐκ τῶν κοινῶν ἐντυπώσεων τοῦ περιπάτου του, καί ποῖα ἢ διὰ τὸ μέλλον ἀπόφασίς των.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ἙΛΛΑΔΟΣ!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Κας HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Ἄγαμέμνων καί Ἰφιγένεια.

Ὅλα τὰ σχέδια τοῦ Κωνσταντίνου Τελάχα τὰ ἀνέτρεψε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο μετὰ τοῦ Γουσταύου καί τῆς Ἰναρίμης. Ἡπόρει ἢ ἰδίαι καί ἡγανάκτηι κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της, πῶς ἐπέτρεψε νὰ γείνη καὶ σκέψις διὰ νὰ τὴν δώσουσι γυναῖκα εἰς ἄλλον ἄνδρα. Καί, μία κόρη χρεωστὴ ὑποταγῆν εἰς τὸν πατέρα της, ἀλλὰ εἰς ἕνα βαθμόν ὑπάρχουν ὅρια, ἀπέναντι τῶν ὁποίων δὲν ἰσχύει καί ἡ πατρικὴ θέλησις.

Δὲν ἤμπορῶ, δὲν ἤμπορῶ, ἀνέκραζε μόνη της, διακαρτυρομένη μὲ φρίκην κατὰ τῆς ἐπιβολῆς τοιαύτης θελήσεως.

Καί ἐνόμιζε ὅτι βλέπει ἐμπρὸς της τὸν Οἰδῶν, ἢ δὲ ἀνάμνησις του ἐπηύξαν τὴν ἀποστροφήν της. Μέχρι τοῦδε δὲν τὸν εἶχε καὶ παρατηρήσει. Τῆς ἦτο ἀδιάφορον ἂν ὑπάρχη ἢ ὄχι. Τῶρα τὸν ἔβλεπε διὰ μέσου τῆς λάμπσεως ἄλλης προσομιλοῦς εἰκόνας. Τὸν ἔβλεπε μὲ τοὺς κυρτοὺς του ὤμους προέχοντας ἄνω τοῦ στενοῦ του στήθους, μὲ μορφήν ἐνθυμίζουσαν ὄρνισον κύπτον πρὸς τὴν βοράν του. Ἐβλεπε τὸ ἀνεκρινεῖς του μειδιάμα, — τὴν προσποιημένην τρυφερότητα τῶν μικρῶν μαῦρων ὀφθαλμῶν του, — τὸ χαρὶ σχῆμα τοῦ μακροῦ μαῦρου ἐπεन्दύτου του.

Ὅχι! Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός της! Τὸ αἶμα ἀνέβαινε θερμόν εἰς τὰς παρειὰς της. Ἐξανίστατο κατὰ τῆς θυσίας τὴν ὁποίαν παρ' ὀλίγον ἐπιθετο νὰ θεωρήσῃ ὡς ἐπιβαλλομένην εἰς αὐτὴν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πατέρα της. "Ὅχι. Δὲν ἠδύνατο! Ἡ θυσία ἢ τελεσθεῖσα εἰς Αὐλίδα ἦτο ὀλιγώτερον σκληρὰ. Ἡ Ἰφιγένεια ὑπέκυψε εἰς τὴν φοβερὰν ἀπόφασιν τοῦ πατρός της, ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχὴν καί τὸ σῶμα ἀκηλίδωτα. Δὲν ἐξηυτελίσθη ἐκείνη.

Ὅλην τὴν νύκτα ἔμεινε ἀύπνος, μὲ τὴν διανοίαν εἰς ἐξάψιν, μὲ τὰ βλέφαρα καίοντα, βλέπουσα διαβαίνουσας ἐνώπιόν της φαντασιώδεις εἰκόνας ἀπαισίου μέλλοντος. Ἡ πρώτη σκέψις της, ἅμα ἢ αὐτῇ ἐφώτισε τὰ παράθυρα της, ἦτο νὰ προφθᾷ τὸν πατέρα της προτοῦ ἐξεέλθῃ πρῶτ' αὐτῇ καθὼς ἐσκόπευε.

— Πατέρα, εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ἀποφασιστικόν, δὲν μὲνῶ πλέον ἐδῶ. Πρέπει νὰ φύγωμεν. Πήγαίνε νὰ ἀποχαιρετήσῃς τὸν βαρῶνον, ἐνῶ ἐγὼ πηγαίω νὰ ἴδῶ τὴν Κυρίαν Χοεμφέλς εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Τί συνέβη, κόρη μου, ἠρώτησεν ἐκθαμβος ὁ Κος Τελάχας. Φαίνεσαι ταραχμένη. Δὲν εἶσαι καλά;

— Θὰ σοῦ εἰπῶ ἔπειτα. Πήγαίνε τώρα, καί περίμενέ με κάτω εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἀλλὰ κόρη μου, δὲν με ἐξηγεῖς...

— Κάμε με τὴν χάριν, πατέρα μου. Σὲ παρακαλῶ.

Ὁ γέρον συνέμορφωθη, δυσανασχετῶν ὀλίγον, μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς θυγατρὸς του, καί ἐπήγε νὰ εὔρη τὸν βαρῶνον.

.....

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Κος Τελάχας, ἅμα εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τῆς γερμανικῆς σχολῆς, εἶδε μετὰ τῶν ἄλλων ἐκεῖ τὸν Γουσταῦον Λανέκ. Τὸν ἀντεχαιρέτησε ψυχρῶς, ἀλλὰ ἠσθάνθη διὰ μιᾶς θερμαινομένην τὴν ψυχὴν του μὲ τὴν ἀνάμνησιν παλαιῶν ἐντυπώσεων. Ἰδοῦ, ἐσκέπτετο, ἰδοῦ νέος σπάνιος, ἰδοῦ γαμβρός διὰ τὸν ὁποῖον ἠδύνατό τις νὰ ὑπερηφανεύεται. Καί ἡγανάκτηι συγχρόνως διατὶ νὰ τοῦ ἔρχωνται τοιαῦτα σκέψεις. Ἐμακρύνθη ὅσον ἠδύνατο περισσότερο ἀπὸ τὸν Λανέκ καί ἤρχισεν ὁμιλίαις μὲ ἕνα καθηγητὴν Ρώσσον.

Ἡ συνεδρίασις ἦτο πολυἀριθμος. Ἀντεπροσωπεύοντο ἐκεῖ ὅλα σχεδὸν τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης. Ἀντεπροσωπευέτο δὲ καί τὸ ὠραῖον φῶλον ἀπὸ ἐπτὰ ἢ ὀκτῶ κυρίας, τῶν ὁποίων τὰ παικίλα πολυχρόρα φορέματα εἰδιδον χάριν τινὰ εἰς τὴν σοβαρὰν ὀμῆγυριν. Τὸν θύρουβον τῶν ἰδιαιτέρων συνομιλιῶν διεσκόψεν ὁ Κύριος Τοῦλιος Δούγλερ, κηρύξας τὴν ἐναρξιν τῆς συνεδριά-

σεως. Δι' ὀλίγων τριτημυρίων φράσεων ἀνήγγειλεν ὅτι «ὁ παρεπιδημῶν λόγιος Κύριος Γουσταῦος Λανέκ θὰ διακοινώσῃ μελέτην τοῦ περὶ τοῦ ἀρχαίου θεάτρου, θέματος μὴ ἐξαντληθέντος ἔτι, ἀλλ' αἰετοπε νεόν. Ὁ Κύριος Λανέκ ἐξήτασεν ἐπισταμένως ἐπὶ τόπου τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν ὑπόθεσιν ζητήματα, αἱ δὲ γνώσεις του ἦσαν τόσον λεπτομερεῖς καί συνάμα γενικαί, τὰ συμπεράσματά του τόσον φαινὰ, ὥστε ἦτο βέβαιος αὐτός, — ὁ Κύριος Δούγλερ, — ὅτι ἡ ἀξιότιμος ὀμῆγυρις θ' ἀκούσῃ μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος τὴν διακοίνωσιν τοῦ Κυρίου Λανέκ».

Μετὰ τὸ εἰσακτήριον τοῦτο λογίδριον, ὁ Γουσταῦος ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα. Οἱ παρόντες, καί μάλιστα αἱ κυρίαί, ἐπεδοκίμασαν τὴν χάριν καί τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ παραστήματός του. Ἡ γλυκεῖα ἡρεμος φωνὴ του ἐδέσμευε τὴν προσοχήν. Τὸ ὠραῖον ἀνδρικὸν πρόσωπόν του ἐξέφραζεν ἐπιστημονικὴν ἀπάθειαν, ἔλαμπεν ὅμως τὸ πνεῦμα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του. Ὅτε ἐτελείωσε τὸ ἀνάγνωσμα, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εὐχαριστῶν σιωπηλῶς διὰ τὰ ραγδαία χειροκροτήματα τῆς ὀμῆγυρεως, τὸ δὲ βλέμμα του ἀνεξήτησε μετὰ τὸ ἄκροατήριον τὸ πρόσωπον τοῦ Κου Τελάχα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀντικρούθησαν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ γέροντος, ἐκφράζοντος πλήρη καί ἀνεπιφύλακτον τὴν εὐχαρίστησιν καί τὰ συγχαρητήριά του. Ὁ Γουσταῦος ἠσθάνθη παλμόν ἠδονῆς καί νέα ἐλπίς ἐπλημμύρισε τὴν καρδίαν του. Διέσχισε βραδέως τὸ πλήθος τῶν προσερχομένων διὰ νὰ τὸν συχαρῶσι καί ἐπλησίασε τὸν Κύριον Τελάχαν.

— Εἰμπορὸν νὰ σὰς χαιρετήσω ἐκ τοῦ πλησίον, ἠρώτησε τείνων τὴν χεῖρα.

— Καί διατὶ ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Κύριος Τελάχας σφιγγὼν τὴν χεῖρά του. Σὰς συγχαίρω ἐξ ὅλης καρδίας, σὰς συγχαίρω.

— Τί ὠφελὸν αὐτὰ τὰ συγχαρητήρια!

Ἐνόησεν ὅτι ὁ γέρον δὲν ἐπεθύμει τὴν παρατασιν τῆς συνομιλίας, ἀλλ' ὁ Γουσταῦος ἦτο ἀποφασισμένος νὰ τὴν παρατείνῃ. Ἡκολούθησε βῆμα πρὸς βῆμα τὸν Κον Τελάχαν ἐξερχόμενον τῆς Σχολῆς καί ἐξηκολούθησε περιπατῶν πλησίον του εἰς τὸ πεζοδρόμιον.

— Εἶμαι ἀκόμη ἀπόβλητος, ἠρώτησεν ὅτε ἔμειναν μόνον.

— Ἀπόβλητος! Γνωρίζετε ὅτι σὰς ἐκτιμῶ — ἀληθῶς!

— Εὐχαριστῶ, καί. Ἀλλ' ἐνωῶ — δι' ἐκείνην;

— Δὲν ἤμπορῶ ν' ἀλλάξω τὴν ἀπόφασίν μου.

— Ἀχ! εἶναι τόσον σκληρὸν τοῦτο δι' ἐμέ. Ἐλπίζω — πιστεύω, ὅτι εἶναι ἐξ ἴσου σκληρὸν καί δι' ἐκείνην.

— Εἶναι φρόνιμη. Θὰ πάρῃ τὸν ἄνδρα τὸν ὁποῖον ἐγερῶ.

— Τὸν Ἑρνεστάιν, ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος.

— Ὅχι βέβαια! Ἄνθρωπον ὁ ὅποιος ἀγαπᾷ μίαν, ἀρραβωνίζεται ἄλλην καὶ ἐνθουσιάζεται μετρίτην! Ἄνθρωπον καὶ χωρὶς νοῦν καὶ χωρὶς ἀρχάς!

— Θὰ ἦτο φροερόν ἂν εἶχατε αὐτὸν εἰς τὸν νοῦν σας. Καὶ ὁ ἄλλος; Ἐχετε τὴν συγκατάθεσίν της;

— Ἐν μέρει.

— Μοῦ εἶναι ἀπίστευτον! Δὲν εἶναι δυνατὸν! Δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ παραδεχθῶ.

— Δὲν σὰς ἐζήτησα, νομίζω, τὴν γνώμη σας.

— Ἄλλὰ τὴν κόρην σας τὴν ἀγαπᾶτε! Δὲν θέλετε νὰ τὴν θυσιάσετε. Ἄφου μοῦ ἔδωκε τὴν ἀγάπην της, πῶς θὰ τὴν ἀναγκάσετε νὰ δοθῇ εἰς ἄλλον. Δὲν τὴν συλλογίζεσθε ἐκεῖνην;

— Καὶ τί ἄλλο νομίζετε συλλογίζομαι, Κύριε... Δὲν ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ τὸ ψευδές του ὄνομα, καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἰπῇ τὸ ἀληθινόν. Τὸ ἀπετροπιάζετο.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θέλετε τὸ καλόν της, ἐπανέλαθεν ὁ νέος, ἀλλὰ δὲν βλέπετε τὰ πράγματα καθὼς εἶναι. Δὲν τὰ βλέπετε μετὰ τὰ μάτια τῆς νεότητος. ὦ, καταλαμβάνω. Νομίζετε ὅτι κινουμαι ἀπὸ αἰσθημα ζηλοτυπίας. Ὅχι, δὲν εἶναι τοῦτο, διότι ἔχω πλήρη πεποίθησιν εἰς ἐκείνην. Ὅχι. Ἄλλὰ ζητεῖτε νὰ βιάσῃ, νὰ καταπατήσῃ τὰ αἰσθηματά της. Διατί; Τί θέλετε; Νὰ τὴν προσφυλάξετε ἀπὸ ἐμέ; Ἄλλ' ἐγὼ οὔτε νὰ τὴν ἰδῶ ἐζήτησα ποτέ, οὔτε νὰ τῆς γράψω. Χθὲς τὴν εἶδα ἐκ τύχης, ἀλλ' οὔτε λέξι ἠλλάξαμεν, οὔτε ἤγγισα τὸ χέρι της.

— Χθὲς! ἀνέκραξεν ὁ Τελάχας ἔκθαμβος. Δὲν μοῦ τὸ εἶπε. Μὲ παρεκάλεσε μόνον νὰ φύγωμεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου Χοσροφίως.

— Μὴ τὴν τυραννῆτε. Ἀφήσατέ την. Σὰς ὑπόσχομαι νὰ περιμένω ἡσυχῶς, νὰ μὴ σὰς διαταράξω διόλου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε, ἀλλὰ λέγετε ἄλλα τῶν ἄλλων.

— Εἴσθε ἄκαμπτος, Κύριε Τελάχας! Δὲν εἶναι δυνατόν τίποτε ν' ἀλλάξῃ τὴν ἀπόφασίν σας.

— Τίποτε.

— Εἴσθε ἄλλος Ἀγαμέμνων!

Καὶ ἀπεσῶρη μετ' ἰσχυρὰ ἁρσῶν χεῖλην. Ὁ Κύριος Τελάχας ἠθέλησε νὰ τὸν φωνάξῃ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω, ἀλλὰ μετενόησε, ἐστέναξε καὶ διηυθύνθη κατηφῆς, με βῆμα βραδύ, πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ Κωνσταντῖνος τὸν ἐπερίμενε εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος. Ἐνευσε πρὸς τὴν κλειστὴν θύραν ἐνός δωματίου ὑψῶν τοὺς ὄμους.

— Μέσα εἶναι, εἶπε. Δὲν ἤξεύρω τί ἔχει. Φαίνεται ὅτι θυμωμένη. — Ἄκουσέ με. Ὁ Ὀιδᾶς δὲν με ἀφίνει ἡσυχίαν. Παραπονείται ὅτι τὸν ἀφίνωμεν τὸσον καιρὸν μετέωρον, καὶ ὅτι ἔμεινε τὸσον πολὺ εἰς τὴν πρεσβείαν ἢ Ἰναρίμη.

Ἐμαθε καὶ αὐτὸς καὶ ὄλοι αἱ Ἀθηναίαι ὅτι τὴν θέλει ὁ παλαβός, ὁ Ἐρευσταίν. Ἐπιμένει καὶ καλὰ νὰ πάρῃ ἀμέσως τέλος ἢ ὑπόθεσις!

— Πάγει καλά, Κωνσταντῖνε. Δὲν ἔχει πολὺ ἄδικον ὁ Κύριος Ὀιδᾶς. Ἐχρονοτριβήσαμεν μὲ τὸ παρεπάνω. Αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ Ἐρευσταίν — νὰ τὸν πάρῃ ἡ ὀργή, — μὲ πείθει ὅτι πρέπει νὰ ληφθῇ μία ἀπόφασις τὸ ταχύτερον. Δὲν μοῦ ἔρχεται διόλου νὰ ὀμιλῇ ὁ κόσμος διὰ τὴν κόρην μου. Ὁ Ὀιδᾶς θὰ πληροφορηθῇ ἀπόψε τὴν ἀπόφασιν μου.

Καὶ εἰσῆλθε εἰς τὸ δωματίον τῆς θυγατρὸς του.

— Ἰναρίμη, εἶπε ἄνευ προουμιῶν. Πρέπει χωρὶς ἀναβολὴν πλέον, νὰ ἐτοιμασθῆς διὰ τὸν γάμον σου μετὰ τὸν Κύριον Ὀιδᾶν.

— Κ' ἐγὼ περὶ τούτου ἠθέλα νὰ σε ὀμιλήσω πατέρα, ἀπεκρίθη μετ' ἡσυχίαν, ἢ ὅποια ἐξέπληξεν εὐαρέστως τὸν πατέρα της.

— Καλὰ, κόρη μου, καλὰ. Χαίρω ὅτι εὐρισκόμεθα σύμφωνοι καὶ ὅτι συμμορφώσεσαι μετὰ τὴν θέλησίν μου.

— Ὅχι, πατέρα μου. Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκατανεύσω εἰς αὐτὸν τὸν γάμον.

— Ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ της, συμπῶν τὰς ὄφρυς.

— Ἀδύνατον, ἐπανέλαθε με φωνὴν μόλις ἀκουομένην.

— Ἰναρίμη, μὴ λησμονῆς ὅτι μοῦ χρεωστεῖς ὑποταγήν.

— Δὲν τὸ λησμονῶ, πατέρα μου. Ἀναγνωρίζω τὰ δικαιώματά σου. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχῃς τὴν σκληρότητα νὰ τὰ ἐξασκήσῃς πρὸς δυστυχίαν μου.

— Ἀλλὰ, Ἰναρίμη, εἶπεν ὁ γέρων ἡπιώτερον, δὲν βλέπω τὸν λόγον τῆς ἐπιμονῆς σου. Διατί νὰ ἐξανίστασαι κατὰ γάμου τὸσον ἐντίμου, τὸσον φρονίμου...

— Πατέρα μου, προσπάθησε νὰ ἔμβῃς εἰς τὴν θέσιν μου. Ἴδὲ τὸ πρᾶγμα μετὰ τὸν νοῦν καὶ μετὰ τὴν καρδίαν γυναικός. Μὴ μοῦ ζητήσῃς τὰ ἀδύνατα.

— Δὲν τ' ἀκούω αὐτά. Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον ἂν μεταχειρίζεται κανεὶς τὸν νοῦν του καὶ ἔχῃ καλὴν θέλησιν. Τιμωροῦμαι τώρα διότι σε ἀνέθρεψα ὡς υἱόν μου μᾶλλον παρὰ ὡς θυγατέρα. Ἴδου ἡ ἀνταμοιβή μου. Ἄμα ἦλθε ἡ περίπτωση νὰ ἐξασκήσω τὴν θέλησίν μου, με λυπεῖς καὶ μοῦ ἐναντιόνεσαι. Τὸ παιδί εἶναι ὡσὰν τὸ ροδάκινον ἀπαλὸν εἰς τὴν ἀφῆν, γλυκὺ εἰς τὴν γεῦσιν, ἀλλὰ μέσα κρύπτει τὴν σκληρότητα καὶ τὴν πικρίαν του. Ἐπὶ τέλους, ἀφ' οὗ δὲν γίνεται νὰ τὸν πάρῃς ἐκεῖνον, διατί νὰ μὴ τὸν πάρῃς αὐτόν;

— Εὐκόλον νὰ τὸ λέγῃς. Δὲν θὰ τὸν πάρῃς ἐσὺ.

— Ἄλλ' ὁ Κύριος Ὀιδᾶς, μοῦ τὸ εἶπες, δὲν σοῦ ἦτο ἀντιπαθητικός.

— Δὲν μοῦ τὸν εἶχες προτείνειν τότε ὡς σύζυγον.

— Αὐτὸ εἶναι γυναικεῖα λογική! Ἡ πρότασις μου δὲν μετέβαλε τὸν ἄνθρωπον. Ἄν σοῦ ἦτο ἀντιπαθητικός, θὰ τὸν ἀπεστρέφεσο ἐξ ἀρχῆς. Μόνον ἀπὸ πνεῦμα γυναικεῖας ἀντιλογίας, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μοῦ χαλάσῃς τὰ σχέδιά μου καὶ τὴν ἡσυχίαν μου, τώρα ὅπου θέλω νὰ σε ὑπανδρεύσω με αὐτόν, τώρα δὲν σοῦ ἀρέσει.

— Κάθε ἄλλον νὰ μοῦ ἐπρότεινες, τὸ ἴδιον θὰ ἦτο. Ἄν τὸ θεωρῆς γυναικεῖον τοῦτο, δὲν πταίω ἐγὼ ὅτι ἀνῆκω εἰς τὸ φύλόν μου, ὅτι δὲν κάμνω ἐξαίρεσιν. Καὶ οὔτε ἠθέλα, πατέρα μου, νὰ ἀποτελέσω ἐξαίρεσιν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Μὴ κόρη μου, εἶπεν ὁ γέρων, παρατηρῶν τὴν πικρίαν τῆς ἐκφράσεώς της, μὴ μοῦ ὀμιλῆς με αὐτόν τὸν τρόπον. Μ' ἐπῆρην ὀλίγον ὁ θυμός. Τὸ ὁμολογῶ καὶ μετανῶ. Σὺ ἦσο πάντοτε ἡ παρηγορία μου, ἡ χαρὰ μου. Ἄν ἐπιμένω τόσον εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, εἶναι μόνον καὶ μόνον διὰ τὸ καλόν σου. Πρέπει νὰ ὑπανδρευθῇς.

Ἀφῆκε τὸν πατέρα της νὰ τῆς θωπεύσῃ τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἔμεινε ψυχρὸν τὸ πρόσωπόν της. Διατί, ἀφ' οὗ τόσον τὴν ἠγάπα, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὸν λόγον τῆς ἀποστρεφῆς της;

— Νὰ σε ἀκούσῃ κανεὶς θὰ εἶπῃ ὅτι εἶμαι ἐντροπιασμένη καὶ μοῦ εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ὑπανδρεία ὡς σκέπη.

Ἐνῶ ἔλεγε τὰς ἀπρεπεῖς ταύτας λέξεις συνηθάνθη τὸ ἄτοπον των καὶ ἐκοκκίνισε βαθέως.

— Ἰναρίμη, εἶπε σοβαρῶς ὁ πατὴρ της. Μοῦ χρειάζεται ὅλη ἡ ἀγάπη μου διὰ νὰ σοῦ συγχωρῶ αὐτὰ τὰ λόγια. Ἐννόησέ το ὅτι εἶναι καθήκον ἐνός πατρός νὰ θέλῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς θυγατρὸς του. Ὡς πρὸς τὸν Κύριον Ὀιδᾶν, μόνον του ἐλάττωμα εἶναι ἡ ἡλικία του. Θὰ εἶδα τὴν προτίμησιν εἰς τὸν Ροδόλφον, καὶ διότι εἶναι νέος αὐτὸς καὶ διὰ τὴν κοινωνικὴν του θέσιν. Σὲ ἀγαπᾷ μέχρι μανίας. Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος. Ἄλλ' ἐνῶ ἐσκηπτόμην περὶ τούτου, ἐξέσπασε τὸ σκάνδαλον... Ὁ ἄθλιος! ὦ! τί κόσμος!

Ἡ Ἰναρίμη διεσταύρωσε τὸ δωματίον καὶ στηρίζασα τὸ μέτωπον εἰς τὸ παράθυρον ἔβλεπεν ἔξω μετὰ βλέμματα ἀρηρημένα. Ὁ πατὴρ της τὴν ἐπλησίασε καὶ ἔθεσε τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων της.

— Κόρη μου, παρεξέτραπημεν καὶ οἱ δύο σήμερον. Δὲν περιορίσαμεν τὴν γλωσσάν μας καὶ ἀρῆσαμεν νὰ μᾶς κυριεύσῃ ὁ θυμός καὶ οἱ δύο. Ἐντρέπομαι διὰ τοῦτο καὶ λυποῦμαι. Ἄς μένωμεν ὀλίγον μόνον καὶ οἱ δύο, νὰ ἡσυχάσωμεν, νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν νοῦν μας καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ πρῶτά μας. Ἄν σκεφθῆς, θὰ πεισθῆς ὅτι δὲν ζητῶ τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ καλόν σου. Εἰπέ μοι, κόρη μου, ἔχεις καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀγάπης μου;

Ἡ Ἰναρίμη δὲν ἐστράφη. Ἡ σπασμωδικὴ κίνησις τῶν ὤμων της ἐμαρτύρει τοὺς ὀλοθυγμούς τοὺς ὁποίους ἐπροσπάθει νὰ καταπνίξῃ.

— Ἰναρίμη μου, κόρη μου.

Ἐστρεψε βραδέως τὴν κεφαλὴν, ἔτεινε τὰς χεῖρας καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της.

Ἐνῶ ἦσαν οὕτω ἐνηγκαλισμένοι, ἠνοίχθη βραδίως ἡ θύρα καὶ ὄρηκεν ἐντὸς τοῦ δωματίου ὁ Κωνσταντῖνος, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα ἐφημερίδα ἀνοικτὴν, κατόπιν του δὲ ὁ Κος Ὀιδᾶς μετὰ τὸ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ ὠρῆξιμένον.

— Περικλητῆ, ἀνέκραξεν ὁ Κωνσταντῖνος ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Κύτταξ' ἐδῶ! Οἱ ψεύται, οἱ ἀσυνείδητοι! Διάβασέ το!

Ἐπέταξε τὸ φύλλον εἰς τὸν ἀδελφόν του καὶ, σύνοφρος, ἐσπόγγιζε μετὰ τὸν γρόνον τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τοῦ μέτωπόν του. Ὁ Περικλητῆς ἔρριψε τὸ βλέμμα εἰς τὰς στήλας τοῦ Νέου Ἀρχιλόχου καὶ ἀνέγνωσε ταχέως τὸ διάφορον ὅπου ἐξετίθετο, με λεπτομερείας πλαστὰς καὶ με ἐπιβαρυντικούς ὑπαινιγμούς, τὸ ρωμαντικὸν ἐπεισόδιον τοῦ Ἐρευσταίν. Τὸ ὄνομα τῆς Ἰναρίμης ἦτο τυπωμένον μακρὸν πλατύ. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Κυρίου Τελάχας ἠγλοιώθη.

— Ἄνεκάτωσαν καὶ τὸ ἰδικόν μου ὄνομα, εἰς αὐτάς τὰς ἀηδίας, ὡς μνηστῆρος δῆθεν τῆς κόρης σας, εἶπεν ὁ Ὀιδᾶς. Δὲν γνωρίζω ποῖος ἐτόλμησε νὰ τὰ γράψῃ αὐτά, ἀλλὰ βεβαίως ἀποκαθιστοῦν δύσκολον τὴν θέσιν μου ἀπέναντι τῆς Κυρίας Ἰναρίμης.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῆς μετὰ τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ Κωνσταντῖνος. Μάθε Κύριε, ὅτι ἡ ἀνεψιᾶ μου δὲν ἔχει καμμίαν ὀρεξιν νὰ κάμῃ δύσκολον τὴν θέσιν σου, — οὔτε νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ τίποτε μαζῆ σου!

Ὁ Ὀιδᾶς ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς. Ὁ Περικλητῆς ἐπροσπάθησε νὰ καταστείλῃ τὴν ἀγανάκτησίν του.

— Κύριε Ὀιδᾶ, εἶπε βραδέως καὶ ψυχρῶς, ὁ ἀδελφός μου σὰς εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Ἡ κόρη μου μοῦ διεκοίνωσε σήμερον τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν ν' ἀπορρίψῃ τὴν πρότασιν μετὰ τὴν ὅποιαν μᾶς ἐτιμήσατε. Θὰ τὸ θεωρῶσι τιμὴν μου ἐξ ἴσου... ἂν μᾶς ἀπαλλάξετε τῆς παρουσίας σας.

Ὁ Ὀιδᾶς ἐζήληθε, με μορφοσμὸν περιφρονησεως. Μόλις ἐκλείσθη ἡ θύρα ὀπισθέν του, ὁ Περικλητῆς, μετὰ τὸ πρόσωπον κάτωχρον, τὰ χεῖλη μελανὰ ὑψώσε τὰς χεῖρας σπασμωδικῶς καὶ ἔπεσε εἰς ἓν κάθισμα. Δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ λέξιν.

— Πατέρα μου, ἀνέκραξεν ἡ Ἰναρίμη ὀρμῶσα πρὸς αὐτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'.

Ἡ ἐντύπωσις τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῇ ἀναλήξει τοῦ Ροδόλφου.

Τὰ κατορθώματα τοῦ Ροδόλφου ἔδωκαν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὕλην ὀμιλίας εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Εἶνε τοῦτο ἐν ἐκ τῶν προνομίων τῶν μικρῶν πόλεων : Ὁ κόσμος ἐνασχολεῖται καὶ ἐνδιαφέρεται εἰς τὰ τοῦ πλησίον, ἢ δὲ διάδοσις σκανδάλων συνεπιφέρει ἑξαψιν — σχεδὸν ὅσην καὶ ἡ ἐκλογή δημάρχου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ προκείμενον σκάνδαλον ἦτο μέγα καὶ ἄξιον ὄλων τῶν ἐπιφωνημάτων, τῶν σχολίων καὶ τῶν κατακρίσεων ὅσας ἐπροκάλεσε. Ὁ βαρῶνος ὕψονε τοὺς ὤμους καὶ ἐμειδία. Δὲν ἐπερίμενε ὅτι ὁ Ροδόλφος ἠδύνατο ποτὲ νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ καθὼς ἔλεγε εἰς τὸν σύζυγόν του.

— Ὅσον περισσότερον καλοαναθρεμμένοι οἱ νέοι, τόσον βαθύτερα κατρακυλοῦν, ἂν πάρουν τὸν κατήφορον. Τῆς τὸ ἔλεγα τῆς μητρός του, ὅτι καθὼς τὸν ἀνέτρεφε, τὸν προητοίμαζε νὰ πέσῃ εἰς τὰ δίκτυα τῆς πρώτης πατζαβούρας ἢ ὅποια θὰ τὸν ἐνοστιμύετο.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ἀπεκρίνετο ἡ βαρωνίς, ὅτι ἡ Νατσελγούδερ δὲν παρεκκοπίασε διὰ νὰ τὸν δελεάσῃ. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ ἴδιος ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ νὰ πιασθῇ.

— Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐτὸ συμβαίνει, ἀγαπητή μου. Τὸ ἔχει τὸ ἀστατον φύλλον μας. Ἡ φυσικὴ μας κατάστασις εἶναι ἢ νὰ ἐπιθυμοῦμεν, ἢ νὰ παραπονούμεθα. Ἡ φωνάζομεν ἐναντίον ἐκείνων ποῦ θέλουσιν νὰ μᾶς ἐμπλέξουν ἢ κλαιόμεθα κατ' ἐκείνων ποῦ δὲν θέλουσιν, καὶ ὅταν ἐμπλέξωμεν, φωνάζομεν πάλιν διατὶ νὰ τὴν πάθωμεν. Καθὼς εἶπεν ὁ ποιητής, «τὸ παιδί εἶναι πατὴρ τοῦ ἀνδρός». Κύτταξε τὸ παιδί — πῶς παίζει. Ἀγκαλιάζει καὶ φιλεῖ τὸ γατουδάκι ποῦ τρίβεται ἐπάνω του, — ἔξαφνα τὸ παραιτᾷ καὶ τρέχει νὰ πιάσῃ τὴν πεταλοῦδα. Ἡ πεταλοῦδα δὲν πιάνεται, κλαίει τὸ παιδί, θυμόνει, ἀφίνει τὴν πεταλοῦδα καὶ πιάνει τὴν μεγάλην γάταν ἀπὸ τὴν οὐράν. Τί ἄλλο ἔκαμε καὶ ὁ προκομμένος ἀνεψιός σου; Ἡ καυμένη ἡ Ἀνδρομάχη ἦτο τὸ γατουδάκι του. Τὴν ἄφησε εἰς τὰ κρύα διὰ τὴν κόρην τοῦ Τελάχα, ἀλλ' ἡ πεταλοῦδα τοῦ ἐξέφυγε. Ἡ Φωτεινὴ εἶναι ἡ χονδρόγατα. Ἀλλὰ ἡ γάτα ἔχει νύχια καὶ θὰ τὰ μεταχειρισθῇ ἅμα δώσῃ ἀφορμὴν ὁ Ροδόλφος, ἢ καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ. Τότε θὰ μᾶς ἔλθῃ φρονιμευμένος καὶ γνωστικός. Ἰσως τότε ἠμπορέσωμεν, μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς δεσποινίδος Ρεβιτάση, ἂν εἶναι ἀκόμη διαθέσιμος, νὰ τὸν ἀγκυροβολήσωμεν εἰς τὰ ἤσυχά νερά τῆς συζυγικῆς εὐδαιμονίας.

— Ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Ρεβιτάση, ὑπέλαβεν ἡ βαρωνίς, τὸ ἔχεις εὐκολον. Τὰ κορίτσια δὲν λογαριάζονται εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα. Δὲν ἔχουν παρὰ νὰ περιμένουν, ἕως ὅτου κάμουν τὰς ἀνοησίας των οἱ νέοι καὶ ἔλθουν ἔπειτα κουρασμένοι καὶ γηρασμένοι νὰ εὑρουν ἑτοιμὰ τὰ θυμάτα. Ἰδοὺ πῶς συλλογίζονται οἱ ἄνδρες! Αὐτὴ ἡ θεωρία τῆς ζωῆς, βαρῶνε, κάμνει πολὺ κακὸν εἰς τοὺς νέους.

— Φιλτάτη μου, δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος ἐγὼ διὰ τὰ λάθη τοῦ πολιτισμοῦ. Αὐτὴ ἡ περίοδος τῶν νεανικῶν ἀνοησιῶν εἶναι βεβαία ἀξιοκατάκριτος δι' ὅσους ἐπέρασαν τὴν ἡλικίαν τῶν ἀνοησιῶν, καθὼς ἡμεῖς — ἂν καὶ περὶ τούτου δὲν εἶμαι πολὺ βεβαίος. Ἀλλ' ὅπωςδήποτε, ἂν ἐπὶ τέλους κατασταλάξῃ ὁ Ροδόλφος, καθὼς ἐλπίζω, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ εἶναι χειρότερος σύζυγος ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση θὰ τὸν κάμῃ τότε ὅ,τι θέλει. Ἐπειτα εἶναι καὶ πλούσιος ὁ Ροδόλφος. Δὲν εἶναι ὀλίγον διὰ μίαν νέαν ν' ἀποκτήσῃ ἄνδρα εὐκολοκυβέρνητον καὶ μετ' ἄφθονα τὰ μέσα.

Ἡ βαρωνίς ἐξῆλθε, κατὰ τὸ σῆμα, νὰ κάμῃ τὰς ἐπισκέψεις τῆς, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν συνήθη τῆς ἡρεμίαν πνεύματος ὁ νοῦς τῆς ἦτο εἰς τὸν ἀνεψιόν τῆς. Ἐθλίβετο διὰ τὸ ναυάγιόν του αὐτὸ εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ βίου. Ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἐκεῖ ἐπάνω, ἂν βλέπῃ τὰ ἐπὶ γῆς, ἴσως τήκεται θεωροῦσα ἑαυτὴν ὑπεύθυνον ἐν μέρει διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ τῆς. Ὅσον τοῦ κόσμου καὶ ἂν ἦτο ἡ βαρωνίς, ἦτο καλὸς ἄνθρωπος ὅμως. Ἀτεκνὸς αὐτῆ, ἠγάπα τὸν ἀνεψιόν τῆς μετ' τρυφερότητα μητρικὴν.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ συνειθίσω, εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς εἰς τὸ γεῦμά των.

— Ἀγαπητή μου, ἄς εἴμεθα εὐχαριστημένοι ὅτι δὲν εἶναι καὶ χειρότερα τὰ πράγματα, καθὼς ἠμποροῦσαν νὰ εἶναι.

— Χειρότερα!

— ἠμποροῦσε νὰ τὴν νυμφευθῇ!

Ἡ βαρωνίς παρεδέχθη ὅτι δὲν εἶχε ἄδικον ὁ σύζυγός τῆς.

Ἡ δὲ δυστυχὴς Ἀνδρομάχη τί ἐγένετο ἐν τῷ μεταξύ;

Ὅτε ἐπῆλθεν ὁ δεύτερος χωρισμός, ἡ ἀποδημία εἰς Βιέννην, ὁ Ροδόλφος ἔγραψεν ὅσον ἦτο δυνατὸν συχνότερον. Τὰ γράμματά του ἀπέπνεον ἄδολον ἀγάπην καὶ εὐκρινῆ τρυφερότητα. Περιέγραφε διὰ μακρῶν ὅσα ἔβλεπε καὶ ἤκουε. Ἡ Ἀνδρομάχη τ' ἀνεγίνωσκε καθὼς ἀναγινώσκει μίαν νέαν τὰς πρώτας ἐρωτικὰς ἐπιστολάς τῆς, ἀπεκρίνετο δὲ μετ' ἀφέλειαν, ἀλλὰ μετὰ τὴν πρέπουσαν παρθερικὴν ἐπιφύλαξιν, καὶ ὅτε δὲν ἔγραφε τὸν ἐσυλλογίζετο ἢ ὠμίλει περὶ ἐκείνου μετὰ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς. Ἐν τούτοις ἐγένετο ἡ προετοιμασία τῆς πραικόσ. Ἐδοκιμάζοντο φορέματα, ἐκεντῶντο τὰ λινὰ μετ' ἀρχικὰ ψηφία τῆς. Ἡ μικρὰ οἰκία ἀπέναντι τῆς γαλλικῆς σχολῆς ἦτο εἰς κίνησιν ἀδιάκοπον. Ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν εὑρέσκε ἡσυχίαν παρὰ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ἐκλείετο περισσότερο παρὰ ποτὲ, παρηγορούμενος μετὰ τὸ βιολεῖ του διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἰδικῶν του συζυγικῶν ἐλπίδων. Ὁ δὲ Μιλτιάδης ἦτο ἐν τῇ δόξῃ του. Ὡ! πῶς ἐκαυχᾶτο πρὸς τοὺς συναδέλφους

Ο ΚΑΛΟΣ ΘΕΙΟΣ

του, εἰς τὸν στρατῶνα, διὰ τὸ λαμπρὸν συνοικέσιον τῆς ἀδελφῆς του, πῶς ἐκάλπαιεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του ἢ ἐπεριπάτει εἰς τὰ πεζοδρόμια τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ὁμοῦ πάντοτε μετὰ τὸν φίλον καὶ συναδέλφον του Κον' Ἀδάμ, περιφέρων γύρω του θριαμβευτικῶς τὸ κατακτητικὸν βλέμμα!

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἐπρογεύετο μετὰ συναδέλφους του εἰς ἐν ξενοδοχεῖον, ὁ Μιλτιάδης ἔμαθεν ὅτι ὁ Ροδόλφος εὐρίσκεται πρὸ ἡμερῶν τινῶν εἰς Ἀθήνας. Ἐμεινεν ἐμβρόντητος! Πῶς γίνεται νὰ μὴ τὸ γνωρίζῃ αὐτός! Πῶς δὲν ἐράνη διόλου ὁ Ροδόλφος; Πῶς δὲν ἦλθεν ἀκόμη νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ; Ἐπέστρεψε εἰς τὴν οἰκίαν καὶ δὲν ἐξῆλθεν ὀλόκληρον τὸ ἀπόγευμα, περιμένων τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἐρενστάιν. Δὲν ἐνόμισε δὲ καλὸν νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὴν μητέρα του ἢ τὴν Ἀνδρομάχην. Διατὶ νὰ τὰς ἀνυσχῆσῃ; Ὁ Ροδόλφος θὰ ἐξηγήσῃ μόνος του τὴν αἰτίαν, διατὶ δὲν ἦλθεν ἀκόμη. Ἀλλ' ὁ Ροδόλφος δὲν ἦλθε οὔτε τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, οὔτε τὴν ἐπαύριον, οὔτε τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Μὰ τὸν Ἡρακλῆ, τὸ πρῆγμα ὑπερέβαινε τὰ ὅρια τῆς ὑπομονῆς! Εἶναι δυνατὸν, αὐτὸς ὁ Μιλτιάδης Καράπουλος, νὰ ὑπομείνῃ ἡσύχως τοιαύτην προσβολὴν πρὸς τὴν ἀδελφὴν του; Βεβαίως ὄχι!

Ὁ Μιλτιάδης περιήρητο τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, πολεμικώτερος παρὰ ποτὲ. Αἱ ὀφρῦς του καὶ μόναι ἐνέπνεον φόβον, τὸ βλέμμα του ἔσφραζε

τὸ λορεῖόν του ἐσείετο ἀπειλητικὸν καὶ ἐθρόντα ἢ σπάθη του εἰς τὰς πλάκας τῶν πεζοδρομίων. Ἐστρίβει τὸν μύστακα μετὰ ὕψος τοιοῦτον, ὥστε παρεμέριζεν ὁ κόσμος ἐντρομος διὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖνος. Ἐν τούτοις ὁ Ροδόλφος δὲν ἐφαίνετο, αἱ δὲ ἡμέραι παρήρχοντο. Αἰρῆνης ἠκούσθη ὅτι ὁ Ροδόλφος ἀνεχώρησε μετὰ τὴν Φωτεινὴν! . . . Δὲν ἀποτολμῶ νὰ περιγράψω τὴν ἐκρηξίν τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρηνιάσαντος ἥρωος, ἐκχύνοντος ἀπειλάς κατὰ τοῦ δραπετοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑπερρικῶν θρήνων καὶ κοπετῶν τῶν γυναικῶν.

Ἀφοῦ παρηλθεν ἡ πρώτη ἑξαψιν, ὁ Μιλτιάδης, μετὰ ὕψος ἀξιοπρεπῶς αὐστηρόν, ἐπορεύθη πρὸς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβείαν καὶ εἶπε τὰ παράνοιά του εἰς τὸν βαρῶνον Χροενφέλς. Τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὁ βαρῶνος; Περί χρηματικῆς ἀποζημιώσεως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γείνῃ κανὸν λόγος πρὸς τὸν ὠργισμένον ἀξιωματικόν. Αἱ τοιαῦται ὑποθέσεις εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἀπολύγουσιν εἰς δίκην καὶ εἰς πρόστιμον, καθὼς συνειθίζεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Οὔτε ἦτο ἐξ ἄλλου τρόπος νὰ ἐξαναγκασθῇ ὁ Ροδόλφος νὰ ἐπιστρέψῃ μετανοῶν εἰς τὴν παραιτηθεῖσαν μνηστὴν του. Ὁ βαρῶνος ἀπήντησε εἰς τὸν Κύριον Καράπουλον μετὰ τὴν συνήθη του εὐγένειαν καὶ συμβιβαστικότητα. Ἐξέφρασε τὴν πεποίθησίν του ὅτι ἡ Κυρία Ἀνδρομάχη ἦτο παρὰ πολὺ καλὴ διὰ τὸν ἀνάξιον ἀνεψιόν του, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν διὰ

τὴν βαρωνίδα νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Κυρίαν Καραπούλου καὶ ἐβεβαίωσε τὸν προσβληθέντα ἀξιωματικὸν ὅτι ἦτο ἄμετρος ἡ λύπη του δι' ὅσα δυστυχῶς συνέβησαν. Ἡ συνέντευξις ἐτελείωσεν εἰρηνικώτατα — καὶ οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ τελειώσῃ ἄλλως μὲ τὸν διπλωματικώτατον πρέσβυν, — ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του καὶ συνεχάλεσε σύνοδον οἰκογενειακὴν πρὸς συζήτησιν τοῦ πρακτέου.

Ἡ Ἀνδρομάχη ὑπέφερε τὴν λύπην τῆς μετὰ γενναϊότητα μεγαλειώτερην ἢ ὅσην ἠδύνατό τις νὰ περιμῆνῃ. Ἐννοεῖται, δὲν ἔλειψαν τὰ ἀναπόφευκτα ὑστερικά, ἀλλὰ δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολὺ καὶ τὰ ἐπηκολούθησε σιωπηλὴ κατῆφεια. Διήρκετο τὰς ὥρας τῆς μὲ τὸ κέντημα καὶ μὲ τὰ γυμνάσματα εἰς τὸ πιάνον. Αἱ κλίμακες τοῦ κλειδοκουμβάλου εἶναι ἐνασχόλησις ἀξία συστάσεως διὰ νέας παρητημένας. Καθησυχάζουν τὰ νεύρα, ἐξαμβλύνουν τὴν φαντασίαν καὶ ἐπιφέρουν εἶδος παθητικῆς ἀδιαφορίας. Εἰς παρομοίας περιπτώσεις οἱ νέοι προκρίνουν ἄλλα μέσα θεραπείας — τὸ χαρτοπαίγνιον, τὸ ποτόν, τὴν πολιτικὴν, ἢ καὶ χειρότερα.

Κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην τῆς δοκιμασίας ἡ Μαρία διέπεψε. Ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ ἀγάπη τῆς πρὸς τὴν ἀδικηθείσαν νέαν κυρίαν τῆς διετρανώθησαν ἐμφαντικώτατα. Ἐζήτησε ἀφορμὰς διὰ νὰ μὲν πλησίον τῆς, ἐπροσπάθει νὰ ἐφεύρῃ κεραιώματα διὰ νὰ κεντῆσῃ τὴν ἀπολεσθείσαν ὄρεξιν τῆς, ἐκάθητο εἰς τοὺς πόδας τῆς θαπεύουσα σιωπηλῶς τὰς χεῖράς τῆς, — ὅ, τι ἠδύνατο ἔκαμνε ἢ πτωχή!

Ἀλλ' ἡ ἀσυνήθης λάμψις τοῦ βλέμματος τῆς Ἀνδρομάχης, ἡ παραδόξως σκληρὰ ἔκφρασις τοῦ στόματός τῆς, ἐμαρτύρουν ὅτι κάτι ὑπέκρυπτε. Τί εἶχε κατὰ νοῦν, δὲν ἔλεγε εἰς κανένα, ἐφαινετο δὲ ἐγγνώμων εἰς ὅσας δὲν τὴν ὠμίλουν περὶ τῆς ἀτυχίας τῆς. Ἡ Κυρία Χοενφόελς ἦλθε, ἐπέδειξε πολλὴν τρυφερότητα, μὲ ἐκχύσεις ἀγάπης καὶ ἀσπαρμοῦς, καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν. Ἐπανήλθε, αὐτὴν δὲ τὴν φορὰν τὴν συνώδευεν ὁ Κος Ἀγγυρόπουλος, μὲ ἄνθος εἰς τὴν κουμβότρυπαν. μὲ τὸ *monocle*, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἐκύπτανε καλὰ καλὰ τὴν Ἀνδρομάχην, καὶ μὲ τὴν συνήθη εὐγενῆ προπέτιαν τῶν τρόπων του.

— Σὰς βεβαίω, εἶπεν εἰς τὴν βαρωνίδα ὅτε ἐτελείωσεν ἡ ἐπίσκεψις, εὐχαρίστως θ' ἀνελάμβαναν νὰ παρηγορηθῶ ἐγὼ τὴν μικρὰν αὐτήν.

— Δὲν εἶναι κακὴ ἰδέα, ἀνέκραξεν ἡ βαρωνίς. Ἄν τὴν πάρετε, θὰ ἐλαφρωθῶ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀπιστίας τοῦ Ροδόλφου.

— Θὰ ἦτο λαμπρὸν μάθημα στρατηγικῆς διὰ τὸν χαριτωμένον ἀνεψιὸν σας, ἀφοῦ μοῦ ἐπήρε τὴν Φωτεινήν, νὰ πολιορκήσω καὶ ἐγὼ τὸ ἀπρο-

φύλακτον φρούριόν του καὶ νὰ τὸ πάρω ἐξ ἐφόδου.

Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἐγέλα, ἀλλ' ἡ βαρωνίς ἐσκέπτετο τὸ πρᾶγμα σπουδαίως. Ἡ μικρὰ Ἀθηναίκα δὲν ἦτο βεβαίως νύμφη κατὰλληλος δι' ἕνα Γερμανὸν ἀριστοκράτην, ἔχοντα εἰς τὰς φλέβας αἷμα τῶν Σταυροφόρων καὶ Κύριος οἶδε τί αἷμα ἀκόμη. Ἀλλὰ δι' ἕνα Ἕλληνα ἐμπορον τῆς Τεργέστης, ἀνθρωπὸν ἐξυπνον καὶ εὐχάριστον, ἀλλ' ὄχι τῆς ἰδικῆς τῆς σφαίρας!... Δι' αὐτὸν τὸ συνοικέσιον θὰ ἦτο πολὺ καλόν, καὶ ἔβαλε εἰς τὸν νοῦν τῆς νὰ τὸ καταφέρῃ. Ἡ νέα ἦτο εὐμορφη, πολὺ εὐμορφη. Τῆς ἔλειπεν ἡ πράξις τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ὁ Ἀγγυρόπουλος θὰ τὴν ἐμόρφωνε ὅπως ἤθελε.

— Δὲν σὰς χωρατεύω, Κύριε Ἀγγυρόπουλε. Ἀπεφάσισα νὰ σὰς ἀποκαταστήσω. Εἶνε καιρὸς σας πλέον. Εἰσθε τριάντα ἐτῶν;

— Ὡ κυρία μου, ἔλεος! Εἵκοσι ἐξ ἑκτόν! Βλέπετε τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῶν δεινῶν εἰς τὰ ὅποια μὰς ὑποβάλλει τὸ σκληρὸν ὠραϊόν σας φύλον.

— Τόσον περισσότερον λοιπὸν ἀνάγκη νὰ τακτοποιηθῆ ἡ ζωὴ σας, καὶ ν' ἀφοσιωθῆτε εἰς τὴν γυναικίαν σας.

— Αὐτὸ ἤθελα καὶ ἐγὼ. Εἶχα ὄλην τὴν διαθέσιν νὰ ὑποδουλωθῶ εἰς τὴν δεσποινίδα Ρεβιττάση, ἀλλ' ἡ εὐλογημένη δὲν μὲ θέλει.

Ἡ βαρωνίς εἶχε ὄρεξιν νὰ τὸν δειρῃ, ἀλλὰ περιωρίσθη νὰ μειδιάσῃ.

Μετὰ τινος ἡμέρας ὁ εὐμετάβολος Τεργεσταῖος ἔστειλε κἀνίστρον ἀνθῶν εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀνδρομάχην Καραπούλου.

[Ἐπεται συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

Εἶπεν ἡ μία :

— Γιὰ δέ, γὰρ δέ. Ποῖος πάλι εἶνε εἰς τὴν πόρτα τῆς λεγάμενης ;

— Ἀλήθεια! καὶ μαυρίζει. Ἄνδρας ἦταν καὶ μπήκε, παρετήρησεν ἄλλη.

— Τέτοια ὦρα, προσέθηκε τρίτη... Τί θέλει τέτοια ὦρα αὐτὸς ἐκεῖ μέσα ;

— Καλὰ εἶσαι καὶ βρωτᾷς, ἴσὼν νὰ μὴ τὴν ξέρης δά, ὑπέλαθεν ἡ πρώτη.

— Ὁ ἴδιος... ὁ ἐργολάδος τῆς εἶνε.

— Τὸν βλέπω καὶ ἔρχεται κάθε βράδυ. Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν εἶδα καὶ πρόχθες.

— Ἐγὼ τὸν εἶδα καὶ πρόχθες.

— Κ' ἐγὼ... δὲν μοῦ φάνηκε. Ἦταν αὐτὸς... σωστά τὴν ἴδια ὦρα.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἐπρόσθεσε μὲ φρίκην ἡ κυρὰ Κώσταίνα. Τέτοια ὦρα, ποῦ ὅλοι οἱ νοικοκυραῖοι ἡσυχάζουν μέσα εἰς τὰ σπίτια τους!...

— Γιὰ κῦττα καὶ πάλι. Τί εἶνε ἐκεῖνο ἐκεῖ ;

— Ἐνα σκυλὶ σκαλίζει εἰς τὰ σκυλοπίδια.

— Μήπως ἦταν ὁ σκύλος καὶ μὰς φάνηκε...
— Τί λῆς καυμένη καὶ σὺ!... Σάματις δὲν τὸν εἶδα ἐγὼ ;...

— Ἐγὼ μάλιστα τὴν εἶδα καὶ ἐκείνη. Εἶδα τὸ χέρι τῆς ποῦ ἄνοιξε. Φοροῦσε τὴν ἄσπρη καπότα τῆς.

— Ἀ, καὶ τὸ χέρι τῆς ἦταν ἐκεῖνο ποῦ ἀσπρίζε ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ μυστήρια!...

— Εἶνε νὰ χάνῃ τὸν νοῦν του κανεὶς !
— Ἐγὼ δὲν θὰ τὸ βσταξῶ πιά. Μ' αὐτὸ προσβάλλει τὴν γειτονιά μας... καὶ θὰ βάλω πρῶτ' — πρῶτ' αὖριο τὸν Θανάση νὰ κἀνῃ ἕνα χαρτί γιὰ νὰ τὴν βγάλουμε.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Καθὼς γνωρίζει καὶ τὸν Δήμαρχο ὁ δίκός μου...

— Ἐγὼ λέω, τὸ καλλίτερο νὰ τὰ ποῦμε πρότῃτερα τοῦ ἀνδρός τῆς, γιατί ἔκκενος ὁ κακομοῖρος νὰ μὴν ἔξερῃ τίποτε.

— Ναί, καί νὰ τὸ ποῦμε. Εἶνε πολὺ καλὸς ὁ καυμένος καὶ δὲν ξέρει τίποτε ἀπ' αὐτά.

— Εἶνε πολὺ καλὸς. Τὸ λέει καὶ ὁ Γιώργης.

— Νὰ τοῦ ποῦμε νὰ τὴν μαζέψῃ.

— Ἀκοῦς νὰ δέχεται τὸν ἐργολάδο τῆς!...

— Νὰ τὸ ποῦμε δίγως ἄλλο.

— Νὰ κἀνομε καὶ τὸ χαρτί.

— Ἄμ' τί θαρρεῖς ; Μὲ χαρτί θὰ τὴν ἐδγάλων καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη γειτονιά...

— Ἀκοῦς μυστήρια!...

Ἐνῶ δὲ ἀκόμη τόσον ἐμβριθῶς ἐσχολιάζον τὸ γεγονός, ἡκούσθη βηματισμὸς ἐπὶ τοῦ ἀντικρυνοῦ πεζοδρομίου...

Ἦτο ἡ κατηγορουμένη γειτόνισσα ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ περιπάτου μετὰ τοῦ συζύγου τῆς καὶ διευθυνομένη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Περίεργον ὄρολόγιον.

Ἰδιόρρυθμον ὄρολόγιον θὰ ἐκτεθῆ ἐν τῇ προσεχεῖ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τοῦ Σικάγου. Ὁ κατασκευαστῆς αὐτοῦ εἰργάσθη ἐπὶ 6 ἔτη ἵνα τὸ συντελεσῃ, ὀνομάζεται δὲ Γολδφάδεν καὶ ζῇ ἐν Βαρσοδίᾳ. Τὸ ὄρολόγιον τοῦτο παριστᾷ σιδηροδρομικὸν σταθμὸν μετὰ τῶν αἰθουσῶν αὐτοῦ διὰ τοῦς ταξειδιώτας, μετὰ τηλεγραφικοῦ γραφείου, ταμείου, μετὰ ὠραίας λαμπρῶς φωτισομένης αὐλῆς ἀποδιδάσεως καὶ ἐπιδηξίας (Perron), μετὰ κήπου ἐν τῇ μέσῳ τοῦ ὁποίου μικρὸς πίδαξ ἐκσπενδονίζει διακυγὴ ἀργυροχρᾶς ὕδατα εἰς ἱκανὸν ὕψος. Ἀπὸ τοῦ κτιρίου τοῦ σταθμοῦ ἀρχεται ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμή, ἀμφοτέρωθεν τῆς ὁποίας εὐρίσκονται τὰ φυλακτεῖα, οἱ φανοὶ τῶν σημάτων καὶ αἱ ἐγχορμητοὶ πλάκας, δεξαμεναὶ ὕδατος καὶ πᾶν τὸ ἀνήκον εἰς σιδηροδρομικὸν σταθμὸν μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων. Ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ μεσαίου πύργου καὶ κτιρίου εὐρίσκεται ὄρολόγιον δεικνύον τὸν τοπικὸν χρόνον ἐπὶ τῶν δύο δευτερευόντων θόλων ὑπάρχουσιν ὄρολόγια δεικνύοντα τὰς ὥρας τοῦ Πεκίνου καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης εἰς δὲ τὰ δύο τελευταῖα πυργίδια, δι' ὧν τελειώνει τὸ

κτίριον εὐρίσκονται ἐν ἡμερολόγιον καὶ ἐν βαρόμετρον. Κατὰ πᾶν τέταρτον ἀρχεται ἐν τῷ σταθμῷ ζωηρὰ κίνησις κατὰ πρῶτον βαινεὶ ὁ τηλεγραφετῆς εἰς τὸ ἔργον τοῦ εὐτομάζων τηλεγράφου ὅτι ἡ γραμμὴ εἶνε ἐλευθέρη τότε ἀνοίγουν αἱ θύραι καὶ ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας (Perron), ἐμφανίζονται ὁ διευθυντῆς τοῦ σταθμοῦ καὶ ὁ βοηθὸς αὐτοῦ ἐν τῷ παραθύρῳ τοῦ ταμείου φαίνεται ὁ εἰσπρακτικῶρ ἐκ τῶν φυλακείων ἐξέρχονται οἱ φύλακες καὶ ἀρχονται ἐκτελοῦντες τὰς ἐργασίας τῶν ἢ λαμβάνοντες τὰς θέσεις τῶν πρὸ τοῦ ταμείου παρουσιάζεται μικρὰ σειρὰ ἐπιβατῶν ἀγοραζόντων εισιτήρια ἀγοροφόροι σύρουσι τὰς ἀποσκευὰς ὁ φύλαξ κρούει τὸν κῶδων, ἀρμητικῶς δὲ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ὑπογείου ἀρύγματος (Tourel) ὁ συρμὸς, ὅστις σταματᾷ ἀφοῦ ἡ ἀτμομηχανὴ ἐκβάλῃ ζωηρὸν συριγγμὸν. Τὰς ἀμάξας περιεργάζεται τότε ἐργάτης κρούων διὰ σφύρας τοὺς ἄξωνας τῶν τροχῶν πρὸς ἐξέλεξιθιν αὐτῶν, ἕτερος ἐργάτης εἰσάγει δι' ἀντλίας ὕδωρ εἰς τὸν λέβητα τῆς μηχανῆς. Μετὰ τὴν τρίτην κρούσιν τοῦ κῶδωνος ἀφίνει ἡ ἀτμομηχανὴ νέον συριγγμὸν καὶ φεῦγε ἀτμίζουσα καὶ ἐξαφανισομένη εἰς τὸ ἀντίθετον ἔρυγμα. Ὁ διευθυντῆς τοῦ σταθμοῦ καὶ ὁ βοηθὸς αὐτοῦ καταλείπουσι τὴν ἀποβάθραν καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ κλείουσιν αἱ θύραι τοῦ σταθμοῦ. Οἱ φύλακες ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰ φυλακτεῖα τῶν, πλήρης δὲ σιγῆς ἐπικρατεῖ μέχρι τοῦ προσεχῶς τετάρτου τῆς ὥρας ὅτε ἀρχεται ἐκ νέου ὁ θόρυβος.

Κόρη γίγας.

Ῥωσικὰ φύλλα μὰς δίδουσι τὰς ἐξῆς πληροφορίας περὶ κόρης γίγαντος, περιέργου διὰ τὴν ἐποχὴν μας. Εἶνε ἀξιοπαρατήρητος διὰ τὸ κοινὸν ἐν γένει, καὶ διὰ τοὺς ἐπιστήμονας. Εἶνε Ῥωσίσ 14 ἐτῶν, ὀνομάζεται Ἐλισάβετ Λύσκα, ἔχει ὕψος 193 1/2 ἐκαστομέτρων δηλ. σχεδὸν δύο μέτρων, τοῦτο δὲ εἶνε καὶ εἰς ἄνδρας ἀσύνηθες, καὶ βάρος 8 παστῶν, ἧτοι 131 χιλιογράμμων ἢ 112 ὀκάδων. Ἡ ἀθῶα ἔκφρασις τοῦ καλῶς ἐσχηματισμένου προσώπου τῆς, εὐρίσκεται εἰς σπανίαν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μέγα σῶμα τῆς κόρης, ἧτις ἐάν ἐξακολουθήσῃ οὕτως αὐξάνουσα, θὰ ὑπερβῆ ὅλους τοὺς μέχρι τοῦδε γίγαντας. Ἡ Ἐλισάβετ Λύσκα, εἶνε κόρη ἀπλῶν Ῥώσων χωρικῶν, οἵτινες κατοικοῦν ἀλλοτε ἐν Σαρκόδω, καὶ ὕστερον μετόκησαν εἰς Δόναν, ὅπου ἐγεννήθη ἡ κόρη τὴν 16ην Σεπτεμβρίου 1877. Τὰ τρία πρῶτα ἔτη τῆς ἀναπτύξεώς τῆς, οὐδὲν εἰδείκνυε τὸ ἔκρυθμον, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἅν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, παρετηρήθη ἡ γιγαντικὰ ἀνάπτυξις, ἧτις πρὸ πάντων εἰδινόθη κατὰ τὸ ἕνατον καὶ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς. Ἡ ὕψις τῆς ἔχει καλῶς ἢ ὀρεξίς τῆς εἶνε φυσική, οἱ τρόποι αὐτῆς καὶ ὁ βίος τῆς εἶνε ἀνάλογοι τῆς νεανικῆς τῆς ἡλικίας. Ἡ μήτηρ αὐτῆς εἶνε χήρα πρὸ 3 ἡδῆ ἐτῶν, καὶ ἔχει ἄλλα 3 τέκνα, τὰ ὅποια ἔχουσι ὅλα φυσικὴν ἀνάπτυξιν.

Γάται ψαρεύουσαι.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι πᾶσαι αἱ γάται ἔχουσιν ἴδιον πάθος πρὸς πᾶν εἶδος ἰχθύων, ἐξακολουθοῦσι δὲ νὰ μικροβρίζωσι ἐπὶ πολὺ, ὅταν εὐρεθῶσιν ἐντὸς ὀσμῆς ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπεμακρύνθη μὲν τὸ ἐξ ἰχθύων ἔδεσμα παρέμεινε δὲ ἡ ὀσμὴ αὐτῶν. Ὀλιγώτερον

γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι αἱ γάταί εἰσιν ἐπιτηδεύονται ἀλιευτρίαι. Τοῦτο παρατήρησεν ἐσχάτως Ἕλληνας τις λαβὼν τὴν περικρὴν πειραν ὅτι ἐκ τοῦ διαρρέοντος τὸν κηπὸν του βύρακος, κατὰ πολὺ πλείονα φορέλλας ἔτριωγεν ἢ γάτα του ἢ αὐτός. Αὕτη δὲν ἔχει ἀνάγκη οὔτε ἀγγίστρου οὔτε δολώματος· ἐπὶ ὥρας κάθηται ἀκίνητος παρὰ τὴν ὄχθη περιμένουσα τὴν στιγμήν καθ' ἣν παγεῖα φορέλλα θάπηδήσῃ ἔξω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἵνα ἀπολαύσῃ ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου. Τὴν στιγμήν ταύτην ἐκμεταλλευσμένη ἡ γάτα δι' ἀστραπιαίου πηδημάτος, προφθάνει νὰ ἐμπήξῃ τοὺς γαμψοὺς ὄνυχάς της εἰς τὸ κρέας τοῦ ἰχθύος, ἐν παραλαμβάνουσα καταδιδρῶσκει ἐν ἀνέσει.

Τεσσαράκοντα λίμναι ἐν τῷ Ἄρει.

Ἡ Ἀμερικανικὴ ἑφημερίς «New York Herald» δημοσιεύει τὴν ἀκόλουθον τηλεγραφικὴν εἶδησιν ἐκ Βαλπαράϊζου: Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Χάβαρδ, καθηγητῆς Πίκεριγκ, ἀνακοινεῖ ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν πλανήτην Ἄρην 40 μικρὰς λίμνας, ὡς καὶ ὅτι ἐπεδεδάιωσε τὰς ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Χόλδεν γενομένας παρατηρήσεις, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὄρη καὶ τὰ μετρηθέντα ὕψη τοῦ πλανήτου τούτου.

Μετροῦσις τῆς ταχύτητος τοῦ τηλεγράφου.

Ὅπως ἐξεύρωσι τὴν ταχύτητα τῆς μεταδιβάσεως τῶν τηλεγραφεμάτων διὰ τῶν ὑποδρυχίων γραμμῶν, ἐγένοντο νεωστὶ πειράματα, μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Λονδίνου. Εἰς τηλεγράφημα τὸ ὅποιον ἐστάλη ἐκ Νέας Ὑόρκης εἰς Λονδίνον, ἀφίχθη ἐκείθεν ἀπάντησις εἰς Νέαν Ὑόρκην ἐντὸς τεσσάρων λεπτῶν, ἀποτέλεσμα ὅπερ πρέπει, ἐν τούτοις, νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξαιρεσις, διότι κατὰ κανόνα ἡ μεταδίβασις τῶν τηλεγραφεμάτων μεταξὺ τῶν δύο τούτων παγκοσμιῶν πόλεων ἀπαιτεῖ περισσότερον χρόνον. Ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἀναφέρομεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν τηλεγραφεμάτων, ἅτινα καθ' ἐκάστην ἀνταλλάσσονται διὰ τῆς τῶν Ἀτλαντικῶν διασχίζουσης ταύτης γραμμῆς, ἀνέρχεται κατὰ μέσον ὄρον εἰς 900.

Ἐθνὸς ἐκλείπουν.

Ὁ ἐκ Περσίας ταξιδιώτης Κ. Δ. Νουσιλώβ διηγήθη κατὰ τὸ τρέχον ἔτος τρεῖς μῆνας παρὰ τοὺς Βογγούλους. Μεταξὺ τοῦ Οὐράλ καὶ τοῦ Ὄβ ἐπὶ τῆς ἀπὸ Ijümmn μέχρι τοῦ Oedorsk ἐκτάσεως, ζῶσιν ἀκόμη εἰς παλαιὰ δάση τὰ τελευτάτα ἄτομα ἐν ἐκλείψει εὐρισκόμενου λαοῦ. Ὁ Νουσιλώβ ἐπέτυχεν εἰς τὸ βάθος παλαιῶν δάσους τὴν πηγὴν τοῦ Ronda, παραποτάμου τοῦ Zwitiŷy, ὅπου πρὸς τὸν σκοπὸν ζωολογικῆς συλλογῆς διέτριψεν ἐπὶ τινὰ χρόνον, κατόπιν δὲ ἐταξείδευσεν ὡς πεζοπόρος χιλιὰ βέροτια ἐπὶ τοῦ Ronda, ἐξάρχην ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν πορείαν τοῦ ποταμοῦ τούτου, καὶ ἔλαβε φωτογραφικὰς ὠραιότατων τοποθεσιῶν. Κατ' αὐτὴν τὴν ἔκτασιν συνήτησεν ἐρημωμένα χωρία, εἰς ἃ ἐκ δέκα εἰσὶν μόνον αἱ δύο ἢ τρεῖς ἦσαν κατοικημένοι, ἐνῶ ἀκόμη πρὸ 10—20 ἐτῶν ἅπαναι ἔχρησιμευον ὡς κατοικίαι τῶν Βογγούλων, οἵτινες ἤδη ἐξαφανίζονται. Ἡ θνησιμότης εἶνε μεγίστη, ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων ἀσήμενος.

Ἡ συνάντησις παιδίου εἶνέ τι σπανιώτατον. Λίαν ἐνδιαφέρον εἶνε ὅτι οἱ Βογγούλοι κατασκευάζουσι τὰ ὑράσματα τῶν ἐκ κνίδος ἤτις ἐκπληττεῖ τὸν ταξιδιωτὴν διὰ τῆς ἀντοχῆς της. Ὁ Νουσιλώβ κατάρθωσε νὰ συλλέξῃ ἐπὶ τόπου πλουσίαν ἐθνογραφικὴν ὕλην. Ρ.

Ἡ ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Γιατί, ψυχὴ μου, περπατεῖς

Πάντα ολιμιμένη;

Τί νὰν' ἐκεῖνο ποῦ ζητεῖς

Καὶ σὲ μαραίνει;

Ἰδοὺ! τὸ γόργισμα τῆς γῆς,

Τὸ ἦσυχον ὀκτότος,

Ἡ θείαις ἀχτίνες τῆς αὐγῆς,

Τοῦ κόσμου ὁ κρότος.

Θερμὴ φροντίδα μέσ' ἔς τὸ νοῦ

Γεννοῦν εἰς ὅλους

Νὰ πεταχτοῦνε ἔς τ' οὐρανοῦ

Τοὺς αἰθλοὺς θόλους.

Καὶ σὺ, πῶς μένεις ἀντικρῦ

Μὲ δίχως φλόγα;

Ἄς εἶσαι ἀδύνατη, μικροῦ.

Τ' ὠραῖο εὐλόγα!

Πουλί, ποῦ εἰς ἄσκεπτη φωλιά

Ποχταίει τὸ χνουδί

Τὸ φέρονει ἢ γέννα μὲ λαλιὰ

Καὶ μὲ τραγοῦδι;

Εἰς τὸ θεοδόκιμο ἀγορικῶ

Τὰ φτερωμένα

Νὰ χύνουν ἄσματα γλυκά,

Χαριτωμένα.

Κλέφτει τὸν ἦχον κι' ἀρχινᾶ

Ἀγάλι-γάλι,

Ὡστε ποῦ ἀθάνατα, συχνὰ

Ἦ τὰ δάση ψάλλει.

Τί θέλεις, ἀχαρη ψυχὴ

Κι' ἀνασθενάζεις;

Φωναίς ἢ ψῦσιν ἀνταχεῖ,

Ἦὼς δὲν ἀρπάζεις;...

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Πῶς γεννῶνται ἀσθένειαι.

Ἐκ πραγματείας «περὶ Μοσκιτῶν» ἦν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κολωνίας» ὁ Dr H. von Thering ὁ ἐν Rio grande do Sul διακίων, ἐρασιζόμεθα τὰ ἐξῆς:

Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν κατηγορήθησαν, μάλιστα διὰ τοῦ Κίγκ, οἱ Μοσκιταί (εἶδος κωνόπων) ὡς μεταδότες τῶν διαλειπόντων πυρετῶν, μολονότι τοῦτο δὲν ἀπεδείχθη εἰσέτι, διότι καὶ τὸ αἷτιον τῶν διαλειπόντων πυρετῶν δὲν ἐπεδεδιαιώθη ἔτι ἀσφαλῶς. Πιθανῶς αἰτία αὐτοῦ εἰσιν γροεγαρνοσείδεις ὄργανισμοί, ζῶντες εἰς τὸ αἷμα, καὶ τὰ αἵμοσφαιρία προσβάλλοντες, ἐν τούτοις μένει πρὸς διαλείκασιν ἢ γέννησις καὶ ἡ διάδοσις αὐτῶν, καὶ τότε μόνον θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἐκτιμηθῶσιν αἰτιολογικῶς οἱ Μοσκιταί. Ὁ διάσημος ζωολόγος Γκράσση ἀπέδειξεν ὅτι ἡ οἰκιακὴ μύια ἀπορρόφᾷ τὰ φά των ἐλμίνθων τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ τοὺς σπόρους μυκήτων, καὶ πιθανῶς ἀποβάλλει πάλιν ταῦτα διὰ τῶν ἀποχωρημάτων εἰς βιώσιμον ἔτι κατάστασιν. Ἰσως λαμβάνει μέρος εἰς τὴν μετάδοσιν τῶν ἀσκερίδων, ὅπωςδῆποτε ὁμοίως δύναται νὰ μεταδόσῃ μισματικὰς ἀσθενείας. Ἐσχάτως, μεταξὺ τῶν ἀλλῶν, καὶ ὁ Ραντιέρ τῷ 1887 ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν πειράματα δι' ὧν ἡ μύια ἀποδεικνύεται ὡς μεταδότης τῆς φυματιώσεως. Τὰ γενόμενα πειράματα ἀποδεικνύουσιν ὅτι αἱ οἰκιακαὶ μύϊαι ἀπορροφῶσιν ἀθρόως ἐκ τοῦ ἀποπτώματος τῶν φθισικῶν βακτηρίδια τῆς φυματιώσεως, ἅτινα ἐν μέρει μὲν πάλιν διὰ τῶν ἀποχωρημάτων αὐτῶν ἀποβάλλονται, ἐν μέρει δέ, θνησκουσὶν μετ' ἑλίγων τῶν μυῶν, διὰ τῶν ἀποσυνθεμένων αὐτῶν πτωμάτων δύναται νὰ μεταδοθῶσιν. Κατάδηλος ἐκ τούτων γίγνεται ἡ ἀνάγκη, νὰ συλλέγωμεν τὸ ἀπόπτωμα τῶν φθισικῶν ἐντὸς σκεπασμένων ἀγγείων καὶ νὰ τὸ καθιστώμεν ἀβλαβές.

Σαρῶς ἀποδεδειγμένον εἶνε τὸ μέρος τὸ ὅποιον λαμβάνουσιν οἱ Μοσκιταί εἰς τὸν βίον τῆς filaria sanguinis hominis Luvis. Ὁ σκώληξ οὗτος, πολλῶν δακτύλων μήκους, ζῆ εἰς τὰς τροπικὰς ζῶνας, εἰς τὰς Ἰνδίας, τὴν Κίην, τὴν Βρασιλίαν, ἐντὸς τοῦ αἵματος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐντὸς τῶν λυμφατικῶν ἀγγείων αὐτοῦ, ὅπου γεννᾷ βραχεῖας ἀσθενείας, οἰδήματα, ἐλεφαντιάσιν, αἱματουρίαν, κτλ. Κατὰ τὸν Manson ὁ βίος τοῦ ρηθέντος σκώληκος ἐξεκρίσεται ὡς ἐξῆς: Τὰ μικρὰ ὡκ κατατρίθενται εἰς τὸ αἷμα, καὶ ἐκεῖ ἀναπτύσσονται εἰς ἐμβρυα. Λίαν περίεργον εἶνε ὅτι ἐν καθρῶ ἡμέρας διακινεῖται εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὰ μεγάλια ἀγγεῖα, καὶ μόνον κατὰ τὸν ὕπνον εἰσέρχονται εἰς τὰ περιφερικὰ μικρὰ ἀγγεῖα. Ἐκάστη σταγὼν αἵματος ἐκ τοῦ δακτύλου ἢ τοῦ λοβοῦ τοῦ ὡτός περιέχει ἀριθμὸν τινὰ ἐμβρύων. Μέγας ἀριθμὸς τοιούτων περιέχεται καὶ εἰς τὸ οὐρον, τὰ δάκρυα, κτλ. τοῦθ' ὅπερ, ὡς εἶδος, εὐκόλως ἀποδεικνύει τὴν ὅδον δι' ἧς δύναται νὰ εὐρισκῶσιν εἰς τὸ ὕδωρ. Ἀλλὰ τὰ οὗτω εἰς τὸ ὕδωρ ἀποτεθέντα ἐμβρυα δὲν ἀναπτύσσονται ἐπὶ πλέον, διότι ἡ περιετώ ἀνάπτυξις αὐτῶν συμβαίνει ὅταν τὰ ἐν τῷ αἵματι γενόμενα ἐμβρυα παραλαμβάνονται ὑπὸ τῶν Μοσκιτῶν ἐν ὥρᾳ καθ' ἣν συνειθίξει ὁ ἀνθρώπος νὰ κοιμάται, ἤτις εἶνε ἡ ὑπ' αὐτῶν προτιμωμένη.

Ἡ θηλυκὴ Μοσκιτῆ παραλαμβάνει ἐν αὐτῇ μέγα πλῆθος ἐμβρύων, ἐνῶ ἐκμυζᾷ αἷμα καὶ πληροῦται ἐξ αὐτοῦ. Πεπληρωμένη ἐπιστρέφει εἰς τὸ ὕδωρ, τὴν πατρίδα τῆς, ἀροισιμένη εἰς βραδείαν γέννησιν τῶν ὡῶν, ἐξ ὧν περὶ τὰ 300 ἀποβάλλει. Ἐπειδὴ δ' ἐκ τούτων μετὰ ἕνα μῆνα νέαι Μοσκιταί γεννῶνται, λίαν εὐνόητος γίνεται ἡ ὑπερβολικὴ αὐξησις αὐτῶν. Τὰ ἐμβρυα λοιπὸν ὑφίστανται ἐντὸς τῆς Μοσκιτῆς μεταβολὴν μορφῆς, καὶ μετὰ 6-7 ἡμέρας φθάνουσιν εἰς μήκος 1 1/2 χμ. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπόθεσιν τῶν ὡῶν ἡ Μοσκιτῆ βλαστεισκα ὑπὸ τῶν παρασίτων, καταστρέφεται, πίπτει εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἐλευθεροῦνται τὰ ἐμβρυα τῆς filaria sanguinis hominis Lewis, ἅτινα διακινεῖται εἰς τὸ ὕδωρ προσδοκῶντα τὸν μετέπειτα προσρισμὸν τῶν, ὅστις τότε μόνον ἐπιτυγχάνεται, ὅταν φθάσωσιν εἰς τὸ ἔντερον τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ ποσιμοῦ ὕδατος. Ἐκ τούτου ἔννοεῖ τις σαφῶς πόσον σπουδαῖον εἶνε εἰς τὰς τροπικὰς χώρας τὸ νὰ πίνῃ τις τὸ ὕδωρ μόνον διῦλισμένον ἢ βρασμένον.

Οὗτω προκύπτει ὅτι, αἱ περὶ τῶν μικροσκοπικῶν αἰτίων τῶν προξενούντων τὴν ἀσθένειαν μελέται εἰς τὰ πρῶτα στάδια εὐρίσκονται καὶ ὅτι μετὰ τῶν αἰμοθηλαζόντων ἐντόμων καὶ τῶν θυματικῶν αὐτῶν ὑφίσταται ἀπροσδόκητος ἀμοιβαία βιωτικὴ σχέσις, ἣτις, ὑπὸ τὴν ἱατρικὴν καὶ ὑγιεινὴν ἐποψὴν ἀπρέχει ἐνδιαφέρον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς διαφόρους κώνωπας καὶ μυίας, τὸ ὅποισι ὁ εἰς τὴν σπουδὴν τῶν εἰδῶν τούτων ἀφιρωθεὶς ζωολόγος μέχρι πρὸ μικροῦ μάλις ἐπίστευεν, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπολογίσῃ.

Ρ.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Μεταμοψίσις τῶν ζῶων.

Ὁ καθηγητῆς Φέλιξ Πλατὼ ζητεῖ νὰ ἀποδείξῃ ἐν λόγῳ ἐκφωνηθέντι ἐνώπιον τῆς Ἀκαδημίας τῶν Βρυξελλῶν, ὅτι περιπτώσεις «προφυλακτοῦσης ὁμοιότητος» δὲν ἀπαντῶσι μόνον, ὡς πολλὰχῶς πιστεύεται, εἰς τὰ τροπικὰ ζῶα, ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῶν ἐν τῇ συγκεκριασμένῳ κλίματι Εὐρώπῃ, καὶ δὴ συχνότατα. Ἐννοεῖ δὲ ὡς ὁ Βαλᾶς διὰ τῆς «προφυλακτοῦσης ὁμοιότητος» τὴν ἀπομίμησιν φυτικῶν οὐσιῶν καὶ ἀψύχων ἀντικειμένων. Περὶεργον παράδειγμα εἶνε τὸ ἐπόμενον, πρὸς παρατήρησιν τοῦ ὁποῖου ὠδήγησεν ὁ Πλατὼ τοὺς ἀκροατὰς του, ἐν ὥρᾳ ἀμπτώτιδος παρὰ τὴν αὐτὴν.

Οἱ γάλλικες κατοικοῦνται ὑπὸ μεγάλου ἔρποντος θαλασσοπολύποδος. Τὸ μαλάκιον τοῦτο κρύπτεται διακρούσης τῆς ἀμπτώτιδος εἰς ἀνοίγματα εὐρισκόμενα ὑπὸ τοὺς λιθωσώρους. Οἱ ἀλλεῖς γνωρίζουσι τοῦτο καὶ τοὺς ἐξαγοῦσι διὰ σιδηροῦ ἀγκιστροειδοῦς ὄργανου. Μόλις τεθῆ τὸ ζῶον ἐπὶ τοῦ γάλλικος λαμβάνει τεγρηνέντως, τῇ βοήθειᾳ τῶν δι' ἀναμνηστικῶν ἐρωδιακτικῶν βραχιλίων αὐτοῦ, μικροῦς λίθους καὶ τοὺς ἀθροίζει ἐπὶ τῆς ῥάχης του. Εἰς 2-3 στιγμὰς εἶνε ὁ πολυπόδος κερκί-

μένος ὑπὸ σωρὸν λιθαρίων, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐκατοντάκις δύναται νὰ διέλθῃ τις χωρὶς νὰ ὑποπέψῃ τί ἐγκρύπτει.

Ἡ τοιαύτη περικάλυψις διὰ ξένων σωμάτων εἶνε μέσον ἀποκρύψεως, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦσι πολλὰκις καὶ πολλὰ κερκισιοειδῆ ζῶα ἐκ τῆς οὐχὸς τῶν γαρίδων. Ἐὰν ἀνιχνεύσωμεν εἰς βάθη 10—50 μέτρων πλήρη φυτῶν, θὰ εὑρωμεν διαφόρους γαρίδας (Inachus, Stenorynchus, Maja), κεκαλυμμένους διὰ σπόγγων, ἀσκηριδῶν, βροζώων καὶ φυκῶν. Εἶνε ἀδύνατον ἐν τῷ ἀμόρφῳ σωρῷ τῶν κλάδων καὶ λωρίδων, οἵτινες συμφωνοῦσιν ἀκριβῶς μὲ τὴν φυσικὴν περιοχὴν τῶν ζῶων νὰ διακρίνωμεν ἀμέσως τὴν γαρίδα.

Δύναται τις νὰ νομίσῃ, ὅτι οἱ σπόγγοι, τὰ φύκη κτλ. τυχαίως προσεκολλήθησαν ἐπὶ τοῦ δασέως καλύμματος τῆς γαρίδας. Ἄλλ' ὄχι! ὡς οἱ μαχηταὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες, ἵνα κρυφθῶσιν ἀπὸ τὰ ὅπλα τῶν ἐχθρῶν ἔφερον πολυφύλλους κλάδους καὶ μετεβάλλετο οὕτω ἕκαστος μαχητῆς εἰς θάμνον καὶ τὸ στράτευμα εἰς δάσος, προσκολλᾷ καὶ ἡ γαρίς ἐφ' ἑαυτῆς τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν παράδοξον μεταμφοισμὸν τῆς. Ζωολόγοι, διάσημοι διὰ τὸ παρατηρητικὸν αὐτῶν, ἐπέθεθαίωσαν τὸ γεγονός δι' ἀκριβεστάτων παρατηρήσεων ἐν τῷ ἰχθυοτροφείῳ, ὅπου ἐνέθεσαν συλλεθθεὶσας γαρίδας. Οὕτω ὁ Ἐρμαν Φῶλλ παρατήρησας πῶς Maja τις, ἐμποδιζομένη ὑπὸ πλουσίας βλαστήσεως ἐξέβαλε διὰ τῶν ἀγίστρων τῆς ἐν πρὸς ἐν τὰ φυτίδια, καὶ προσκόλλει ἐπὶ τῆς ράχιδος τῆς μικρὰ τεμάχια προσράτων φυκῶν ὁ δὲ Βάτισον περιέγραψε κατὰ τι διεξοδικότερον τὰ μέσα ἅτινα μεταχειρίζεται ὁ Ἰνυχος καὶ ὁ Στενόρυγχος, ὅπως ἀνανεώσῃ τὸν μανδύαν τῶν. Ἴνα παρακολουθήσῃ τὸ θαῦμα τῶν καλλήτερον ἐξετέλεσαν οἱ δύο φυσιοδίφαι ἰδιορύθημα πειράματα. Ὁ Βάτισον ἐτύφλωσεν ἕνα Στενόρυγχον. Ἡ γαρίς αὕτη ἦς εἶχεν ἀραιρέση προηγουμένως πᾶν τεληγετὸν ἐπέπνυμα ἐκάλυψε καὶ τὴν ράχιν τῆς καὶ τὰ πλάγια ὡς ἂν ἐβλεπεν. Ὁ Φῶλλ ἐκαθάρισεν ῥιζικῶς τὴν Maja του καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς δοχεῖον ὅπου εἶχε μόνον ἄχυρα καὶ λευκά τεμάχια γάρτου εἰς τὴν διάθεσίν τῆς. Τὸ μὴ δυνάμενον νὰ σκερθῇ ζῶον ἐξετέλεσεν, ἀκολουθοῦν φυσικὴν ὁρμήν, ὁρμεμφύτως παράχρῳδον πρᾶξιν προσεκόλλησε τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα τὸ καθίστων πολὺ κατὰ φανέρωτον ἐπὶ τῆς ράχιδος τῶν.

P*

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ νεκρῶν ὑπολογιστῶν : — Καυμένη, χρεωστῷ ἐκαστὸ χιλιάδας ἀρχμαίς. — Δὲν εἶνε καὶ πολλὰ . . . ἴσα ἴσα μιᾷ προίτῃ.

— Ὁ καλλήτερος τρόπος γιὰ νὰ μάθῃς ἕνα μουσικὸ ποῖος εἶνε ; — Νὰ ρωτᾷς ; — Ἴσα ἴσα — νὰ μὴ ρωτᾷς !

Οἰκοδόμοινα : Αὐτὸ τὸ δωμάτιον νὰ τὸ προτιμήσετε! ἔχει καὶ ὠραία θέα.

Φοιτητῆς (προβάλλον εἰς τὸ παράθυρον). — Ὁραία θέα ! . . . τὸ Πανεπιστήμιον !

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ἐρωτηθεὶς ἐσχάτως εἰς δημοσιογράφος ἀπήντησεν :

— Εἶμαι ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως μὲ τὴν μικρὰν διαφοράν, ὅτι εἰς τὸ εἶδος πρέπει νὰ φυλακίζονται . . . οἱ δανεισταί.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

«Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ.»

Πρὸς τὴν Σύνταξιν τῆς Ἑστίας.

Πολλάκις καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἀκούω καὶ ἀναγινώσκω καὶ ἐν ἐφημερίσῃ, καὶ ἐν φυλλαδίῳ, καὶ ἐν διατριβαίς, καὶ ἐν παντοίοις ἐπὶ τέλους ἐγγράφοις, ἐντύποις τε καὶ χειρογράφοις, τὴν φράσιν «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ», λεγομένην καὶ γραφομένην προκειμένου περὶ τῆς ἀποτυχίας οἰασθῆτε διὰ τοῦ προφορικῆ ἢ τοῦ γραπτοῦ λόγου ἐκδηλουμένης καὶ καταβαλλομένης προσπάθειάς καὶ ἐνεργείας. Ἡ ἐν λόγῳ φράσις, εἰλημμένη ἐκ τῆς θείας Γραφῆς, καὶ μεταπεσούσα, ὡς καὶ ἄλλαι γραφαὶ καὶ ῥήσεις, εἰς παρεμιάν, ἀφορᾷ, ὡς γνωστὸν, ἀποκλειστικῶς καὶ, ἵνα οὕτως εἴπω, ἀτομικῶς εἰς Ἰωάννην τὸν Προδρόμον. Γνωστὸν ὅμως ὡσαύτως ὅτι ἡ φωνή, ὁ λόγος, τὸ κήρυγμα Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἐν τῇ γνωστῇ ἐρήμῳ ἔσχε μέγα, λαμπρὸν, καρποφόρον λίαν ἀποτελεσμα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακκαρίτης Γ. Ἰακωβῶτος, ὅτε διεκόνη ποτὲ ἀγορεύων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βουλῇ ὑπὸ ἀντιπρονοῦντος βουλευτοῦ, εἰπόντος αὐτῷ : «Τὰ λόγια σου εἶνε φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ.» — «Ναί», ἀνταπήνησεν ἐκεῖνος ἐτοιμότατα ὡς πάντοτε, «ὡς ἡ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.» — Σήμερον ὅμως ἡ περὶ τῆς φράσεως εἶνε ἄλλοιαν ὄλιαν ἔννοιαν, τὴν ἔννοιαν δηλοῦντι ἣν ὑπέδειξεν ἀνωτέρω. Νομίζω λοιπὸν ὅτι, ὅπως ἡ φράσις ἔρχη τὴν εἰς αὐτὴν σήμερον ἀποδομιμένην σημασίαν, δεῖν νὰ ἐκφέρηται οὕτω : «Φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ», ἤτοι παραλειπομένου τοῦ ἄρθρου «τῆ», ἐν τόπῳ ὅτλα δὴ οἰωδῆποτε, ἐν ᾧ ὁ λαλῶν οὐδὲν εἶχε ἀκρατίας, καὶ μεταφυσικῶς ἐν τόπῳ, ἔνθα ὁ λαλῶν εἶχε μὲν ἀκρατίας, ἀλλ' οὐδὲν, εἴτε δι' ἕνα, εἴτε δι' ἄλλον λόγον, προσέγοντας τὸν νοῦν εἰς τὰ ῥήματα του, ἅτινα, διὰ τοῦτο, οὐδεμίαν αἰσθησὴν οὐδ' ἐντύπωσιν ἐμποιοῦσιν εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν.

Ἄλλως ἢ φράσις, λεγομένη καὶ γραφομένη, ὡς πάντοτε ἔχει τοῦ νῦν λέγεται καὶ γράφεται, ἔλκει τὸν νοῦν ἀκούοντα καὶ μὴ θέλοντα εἰς τὸ νόημα, ὅπερ ἔδωκεν αὐτῇ δικαίως ὁ ἀειμνηστὸς Γ. Ἰακωβῶτος. Ναὶ μὲν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔννομιας λέγουσι καὶ οἱ Γάλλοι *precher dans le desert*, ἤτοι μετὰ τοῦ ἄθρου, ἀλλ' ἡ γαλλικὴ φράσις δὲν εἶνε εἰλημμένη αὐτολεξεί ἐκ τῆς θείας Γραφῆς, ἀλλὰ κατ' ἔννοιαν μόνον, τοῦθ' ὅπερ οὐσιωδῶς διαφέρει τῆς φράσεως ἡμῶν «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ», αὐταῖς λέξεσιν ἐκ τῆς θείας Γραφῆς εἰλημμένης.

Ἐν Ἀθηναίῳ, τῇ 15 Νοεμβρίου 1892.

Σ. Α. ΣΕΡΕΜΕΤΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ «Νέος Ἐλεύθερος Τύπος» τῆς Βιέννης δημοσιεύει τὸ πρόγραμμα τοῦ περὶ τὴν γῆν ἑνδεκαμήνου ταξιδίου, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσῃ ὁ ἀρχιδουξ Φραγκίσκος-Φερδινάνδος. Τὴν 15 Δεκεμβρίου ὁ πρίγκιψ θέλει ἀναχωρήσῃ ἐκ Τεργέστης εἰς Ἀδεν' κατὰ τὰ Χριστούγεννα θὰ εὑρίσκηται ἐν Κολόμβῳ· κατόπιν θέλει ἐπισκεφθῇ τὴν Βομβάην, τὴν Καλκούτην, τὴν Λαχόρην, τὴν Δέλχην, τὸ Βενκρές καὶ τὸ Δροξέελιγκ, πρὸς ἄγαν τίγρωον καὶ ἑλεφάντων. Κατὰ τὴν 15 Φεβρουαρίου ὁ πρίγκιψ θὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Ἰνδίων εἰς Αὐστράλιαν· περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουλίου θὰ μεταβῇ εἰς Καντῶνα καὶ Σαγκαην, τὴν δὲ 23ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς θὰ φθάσῃ εἰς Ἰοκαχάμαν καὶ κατόπιν εἰς Τόκιον, ὅπου θὰ φιλοξενηθῇ ὑπὸ τοῦ Μικάδου. Τὴν 3ην Αὐγούστου θὰ ἐπιβιβάσθῃ ἐπὶ τοῦ ἀεροπλοίου τοῦ μεταβαίνοντος δι' Ὀνούλου εἰς Βανκουβέρην. Ἐκεῖθεν θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, τὸ Σικάγον καὶ τὴν Νέαν Ὦρκην, θὰ ἐπιστρέψῃ δὲ εἰς Βιέννην περὶ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου 1893.

— Ὁ νέος πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Γρόουερ Κλέβελαντ ἤρξατο τοῦ σταθίου τοῦ ὡς . . . ὑπερέτης παντοπωλείου.

— Ὁ μέγας Παστὴρ δὲν ἔχει δίπλωμα, ἐπομένως οὐτε τὴν ἀδειαν τοῦ μετέρχεσθαι τὸν ἱατρὸν. Ἀλλὰ τὰς ἐπιχειρήσεις του τὰς κάμνει πάντοτε δι' ἄλλου ἱατροῦ, οὕτω δὲ ὁ νόμος τηρεῖται.

— Εἰς τὸ αὐστριακὸν Κοινοβούλιον θὰ ὑποβληθῇ προσεχῶς σχέδιον περὶ κατασκευῆς διώρυγος μελλούσης νὰ συνδέσῃ τὸν Δούναβι μετὰ τοῦ Ὀδέρου καὶ νὰ θέσῃ οὕτω εἰς συγκοινωνίαν τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν μετὰ τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου. Τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ τεραστίου τούτου ἔργου ἔλαβε γαλλικὸν σινοδικτῶν. Ἀπὸ τοῦδε δὲ δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι σιμα σημασία θὰ ἔχη ἡ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιτέλεσις τοιοῦτου ἔργου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Ἐν τινι λόφῳ παρὰ τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα ἐν Βατρακονησίῳ, ἐργάται σκάπτοντες ἵνα ἀνοίξωσι τὰ θεμέλια οἰκοδομῆς ἀνεύρουν πλάκην μαρμαρινὴν μήκους ἐνός καὶ πλέον μέτρου καὶ πλάτους ἀνάλογον φέρουσαν δὲ ἀνάγλυφον γυναικός. Ἐπὶ τῆς πλάκῆς ἀναγινώσκηται ἡ ἐπιγραφή : *Νικηπολις Κοίτου Μίθισια Γραιον Ὀνταίον Ἀλεξάνδρου γυνή. Κατ'* ἄλλους δὲ : *Νίκη Πολυκράτου* κτλ. Ἡ μαρμαρινὴ αὕτη πλάξ ἐσθηρίζετε ἐπὶ δύο κιόνων ἐκ μαρμάρου ἐπίσης παραλλήλως κειμένων. Ἐπὶ τοῦ ἐνός δὲ ἐξ αὐτῶν, διότι ὁ ἕτερος δὲν ἐξήχθη εἰσέτι, ἀναγινώσκηται ἡ ἐπιγραφή : *Κοιῖτω Κρασῶφ* λατινιστὶ γεγραμμένη. Φέρει δὲ καὶ ἄλλας ἐπιγραφάς, ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ χρόνου εἶνε τόσῳ ἐφθαρμένα ὥστε ἡ ἀνάγνωσις καθίσταται ἀδύνατος. Ἐκ τῶν ἄνω ἐπιγραφῶν εὐκάζεται ὅτι ὁ λόφος οὗτος ἐχρησίσμευσεν ἄλλοτε ὡς κοιμητήριον, καθότι ὀλίγα μέτρα κατωτέρω τοῦ μέρους ἔνθα ταῦτα ἀνευρέθησαν, ἀνευρέθη ἐπίσης ὑπὸ τῶν ἐργατῶν τάφος πλινθόκτιστος ἐντός τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχον ὀστέα ἀνθρώπου ἀνήκοντα βεβαίως εἰς ἐποχὰς μεταγενεστέρας. Τὰ ἄνω ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα εἶνε ἐποχῆς Ρωμαϊκῆς. Ταῦτα κατὰ τὴν Ἐφημερίδα.

Φιλολογικά

Ἐξεδόθησαν πρὸ μικροῦ τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον φυλλάδιον ὁμοῦ τοῦ δεκάτου ἔκτου τόμου τοῦ Bulletin de Correspondance Hellénique. Ἡ

H. ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΛΕΣΣΕΥ

ὄλη του, σπουδαία ὅπως πάντοτε, περιστρέφεται κυρίως περὶ τὰς ἐπιγραφάς, ἔχει δὲ καὶ τινὰς πραγματείας ἀναφερομένας εἰς τὴν ἀρχαίων τέχνην πολλοῦ λόγου ἀξίας, οἷον περὶ τῶν ἀρχαίων ἀγάλματων τῆς Ἀκροπόλεως, περὶ τινῶν σαρκοφάγων τῶν Κλαζομενῶν ἐν παραβολῇ πρὸς τὰς ὑδρίας τῆς Κάϊρης ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς παραστάσεις, περὶ τινῶν ὑδριῶν νεοκτικῶν ἐκ Κρήτης καὶ περὶ δύο νεοκτικῶν ἀναγλύφων τοῦ ἐν Λισαβῶνι μουσείου.

— Ἡ γαλλικὴ ἐφημερίς *Parti National* περιέχει ἐν τινι τῶν τελευταίων αὐτῆς φύλλων ἀναπόκρισιν ἐξ Ἀθηνῶν, ἐν ἣ ἀναλύεται ὁ «Ἔρω» τοῦ κ. Γ. Στρατήγγη, παρατίθενται δὲ ἐν μεταφράσει καὶ αἱ κυριώτεραι αὐτοῦ στροφαι.

— Ἐν συνεδριάσει τοῦ Φιλολογικοῦ καὶ Ἀρχαιολογικοῦ ταξήματος τοῦ Συλλόγου Παρνασσῶν, ὁ κ. Σταμάτιος Βάλλως ἔκλαμεν ἐκτενὴ ἀνακοίνωσιν περὶ τῆς συμπράξεως τῆς ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ Βουλῆς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰ Μηδικὰ καὶ ἰδίᾳ ἐπικειμένης τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας.

— Ἡ σειρά τῶν Συμβολῶν εἰς τὴν ἱστορικὴν σύνταξιν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης τοῦ Schanz, περὶ τῆς ἄλλοτε ἔχει γίνῃ ἰκανὸς λόγος ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς Ἑστίας, ἐπλουτίσθη καὶ διὰ νέου δημοσιεύματος τῆς ἱστορίας τῆς ἀντανακλιστικῆς ἀντωνμίας (*Geschichte des Pronomen reflexivum*) ὑπὸ Ἀδόλφου Duroff. Τῆς πραγματείας ταύτης ἐξεδόθη τῶρα τὸ πρῶτον μόνον μέρος : ἀπὸ Ὀμήρου μέχρι τῆς Ἀττικῆς πεζογραφίας (*Würzburg, Stuber, 1892* σελ. 138).

— Τῆς *Revue des Études Grecques* ἐδημοσιεύθη τὸ προτελευταίον τεύχος (Ἰούλιος—Σεπτέμβριος 1892) τοῦ πέμπτου τόμου.

— Ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἑστίας Σουηδὸς λόγιος Κ. Α. Μέλανδρος (*C. A. Melander*) ἐπιλατόγγησε καὶ ἐν φυλλαδίῳ ἐξέδωκεν ἐν Οὐμὰ τῆς Σουηδίας (τύποις Lindroth 1892) ἔμμε-

Ο ΥΠΟΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΔΟΥΔΑΣ

τρον λατινικήν μετάφρασιν τῶν σωζομένων ποιημάτων τοῦ Μόσχου, ἅτινα συνήθως συνεκδίδονται μετὰ τῶν Θεοκριτείων. Εἶναι ταῦτα ἐξ ὅλα, ὧν δύο μὲν, ἐπιγραφόμενα *Εὐρώπη* καὶ *Ἔρως δραπέτης* μείζονα, τὰ δὲ λοιπὰ τέσσαρα ἐλάσσονα. Εἶναι δὲ τῶ ὄντι λόγου ἄξια ἢ μετάφρασις τοῦ Σουηδοῦ λογίου, διότι διακρίνεται ὄχι μόνον κατὰ τὴν πιστὴν τοῦ πρωτοτύπου ἀπόδοσιν, ἀφ' οὗ μάλιστα κατώρθωσε νὰ ἐρμηνεύσῃ τοὺς ἑλληνικοὺς στίχους δι' ἰσχυρῶν λατινικῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἄπταιστον αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν στιχοποιίαν καὶ δὴ καὶ τὸ γλαφυρὸν, ὅσον τοῦλάχιστον εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο ἐν μετάφρασει καὶ μάλιστα ἐξ ἀρχαίας γλώσσης εἰς ἄλλην ἐπίσης ἀρχαίαν. Ἔχει δὲ ἀκολουθήσῃ ὁ μεταφραστὴς τὸ κείμενον τοῦ Ahrens κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ 1856, πλην τριῶν μόνων χωρίων ἐν οἷς ἀφίσταται ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν Ahrens γραφῆς.

Ἐπιστημονικά

Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ὁ κ. Τισσεράνδ παρουσίασε διαφορὰς φωτογραφίας τοῦ νέου κομήτου, ὁ ὁποῖος δὲν φαίνεται πάντοτε μετ' οὐρανόν, ἀνήγγειλε δὲ ὅτι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐν Γαλλίᾳ γενομένων ὑπολογισμῶν, δὲν ἀκολουθεῖ τὴν τροχίαν τοῦ κομήτου τοῦ Βιέλα, ὡς ὑπετέθη ἐν ἀρχῇ, καὶ ὅτι ἤδη ἀπομακρύνεται ἐκ τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος. Ἡδὴ ἡ λάμψις τοῦ κομήτου ἠλαττώθη ἐπικρατῶς, πρέπει δὲ νὰ ποθῶμεν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἴδωμεν ποτὲ λαμπρότερον διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Εἰς τὰς φωτογραφίας τοῦ κομήτου διακρίνονται διὰ μέσου τοῦ πυρήνους του διάφοροι ἀστέρες, τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει πόσον ἀσθενὴς εἶνε ἡ πυκνότης τῆς ὕλης τῶν κομητῶν.

— Τῇ ἐπιμειλίᾳ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κωνσταντίνου Μητροπούλου καὶ τῆς συνεργασίᾳ πολλῶν λογίων, δημοσιογράφων καὶ ἐπιστημόνων, ἀργεταὶ ἐκδιδόμενον κατὰ φυλλάδια ὑπὸ τοῦ ἐκδότου κ. Γ. Φέξη *Νέων Ἐγχειρησιατικῶν Λεξικῶν* πρακτικῶν γνώσεων ἐξ ὅλων τῶν κλάδων, συντεταγμένων κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Λαρῶς καὶ περιέχον 1500 εἰκόνας ἐρμηνευτικὰς τοῦ κειμένου.

— Ὁ Γουσταῦος Ἑρμίτ ἐπραγματοποίησεν ἐσχάτως ἰδέαν τινὰ δοθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ

γνωστοῦ ἀεροστάτου Carazza. Κατεσκευάσε δηλαδὴ σειράν μικρῶν ἀεροστάτων 4 μέτρ. διαμέτρου, ὠπλισμένα διὰ μικροσκοπικῆς λέμβου, ἐν ᾗ ἐτέθη βαρόμετρον ρυθμιστικόν καὶ τῶσθεν ἐλεύθερα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν. Ὅταν κατῆλθον ἐντὸς ἀκτίνος 100 χιλιομέτρων, ἠλέγχθη ὅτι ἐν τούτων ἀνῆλθε μέχρις ὕψους 8700 μέτρων, ἐλπίζει δὲ ὁ Ἑρμίτ ὅτι ἀπλούστερα κατασκευάζων τὰ ἀεροστάτια θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ ὕψος 20 καὶ 30 χιλιάδων μέτρων.

— Εἶνε περιεργότατον καὶ ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἀκομῆ ἐποσιν ὄχι ἐντελῶς ἀδιάφορον, τὸ νέον βιβλίον τοῦ γνωστοῦ Γάλλου μεθυγράφου A. Robida, ἐπιγραφόμενον «Ὁ Ἠλεκτρικὸς Βίος». Εἶνε συνέχεια τοῦ συγγράμματός του «Ὁ Εἰκαστὸς Αἰὼν» ἐν ᾧ περιγράφει τὰς ἐκπλήξεις, τὰς ὁποίας ἐπιφυλάσσουσιν διὰ τὸν προσεγγίζοντα αἰ ἀνακαλύψεις καὶ αἱ ἐφαρμογαὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Πολλὰ τῶν ὀνειῶν τοῦ Robida εἶνε ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανον νὰ πραγματοποιηθῶσιν εἰς τὸ μέλλον, παρατηρεῖ ἡ Nature. Τὰς λαμπρὰς εἰκονογραφίας τοῦ βιβλίου ἐξεπόνησεν αὐτὸς ὁ Robida, ὧν συγχρόνως καὶ δοκιμώτατος σχεδιαστής.

— Ὑπὸ τοῦ μαρκίωτος de Nadaillac ἐξεδόθη ἐν Παρισίσις βιβλίον ἐπιγραφόμενον «τὸ πρόβλημα τῆς Ζωῆς» εὐσυνειδητὸς καὶ κριτικωτάτῃ ἔκθεσις ὅλων τῶν ἰδεῶν τῶν ἐπικρατουσῶν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, περὶ τοῦ μεγάλου τῶ ὄντι ζητήματος τῆς γενέσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου.

Θεατρικά

Ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ θεάτρῳ τοῦ Μελοδράματος τῆς Βιέννης ἐψάλη μετ' ἐπιτυχίας νέον μελοδράμα νέου μελοποιῦ τοῦ Ἐδουάρδου Σούττ, ἐπιγραφόμενον «Ὁ σικιὸρ Φόρμικα» ὑποθέσεως ἀναγομένης εἰς τοὺς μύθους τοῦ Ὀσμάν καὶ εἰς τὰς περιπέτειας τοῦ Σαλθατὸρ Ρόζα.

— Ἐν Παρισίοις ἰδρῦθη νέον Λυρικὸν Θέατρον ἐν ᾧ θὰ δίδονται ἔργα λυρικά νέων μελοποιῶν, τῶν μὴ δυναμένων ἐτι νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὰ δύο μεγάλα μελοδραματικὰ θεάτρα. Πρῶτον ἔργον θὰ ψαλῇ ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ ἡ Κυρία Χρυσάνθεμον ἐκ τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος τοῦ Λοττῆ, τοῦ μελοποιῦ Μεσσέξέ.

— Ἡ καλλιτέχνις κ. Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου ἀναχωρεῖ προσεγγῶς μετὰ τοῦ θιάσου ἢ «Πρόσδος» εἰς Ζάκυνθον, ὅπου θὰ δώσῃ σειράν παραστάσεων ἐν τῷ ἐκεῖ Δημοτικῷ θεάτρῳ «ὁ Φώσκολος».

— Ἐν Βερώνῃ τῆς Ἰταλίας παρεστῆθη μετ' ἐπιτυχίας μεγάλῃς μελοδράμα δεκαεννεαετοῦς μόλις συνθέτου, τοῦ Κουζινάτῃ, ἐπιγραφόμενον «ἡ Προδοθεῖσα».

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ οὐζύγος τοῦ Λεσδέψ.

Εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς τομῆς τοῦ Παναμᾶ ἐνεργότατον μέρος λαμβάνει ἡ κυρία Λεσσέψ, τὸ πᾶν κινουσα ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἀθώωσιν τοῦ ἐνδόξου συζύγου της. Πλην τῶν ἄλλων δ' ἐνεργειῶν της μεγάλῃν ἐνεποίησεν αἰσθησὶν ἐπιστολῇ αὐτῆς πρὸς γαλλικὴν ἐφημερίδα, ἐν ᾗ ἐκφράζει ἀκράδαντον πεποίθησιν περὶ τῆς ἀθώωτητος τοῦ Λεσσέψ.

Ὁ ὑποδοράτης Δόδδς.

Εἶνε ὁ ἦρως τῆς ἡμέρας μετὰ τὴν νίκην. ἦν κατήγαγεν ἐν Δαχλομέῃ δοξάσας τὰ γαλλικὰ ὄπλα καὶ διαπιστώσας δι' ἔργων τὴν ἀρίστην κατάστασιν εἰς ἣν διατελεῖ ὁ στρατὸς τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.